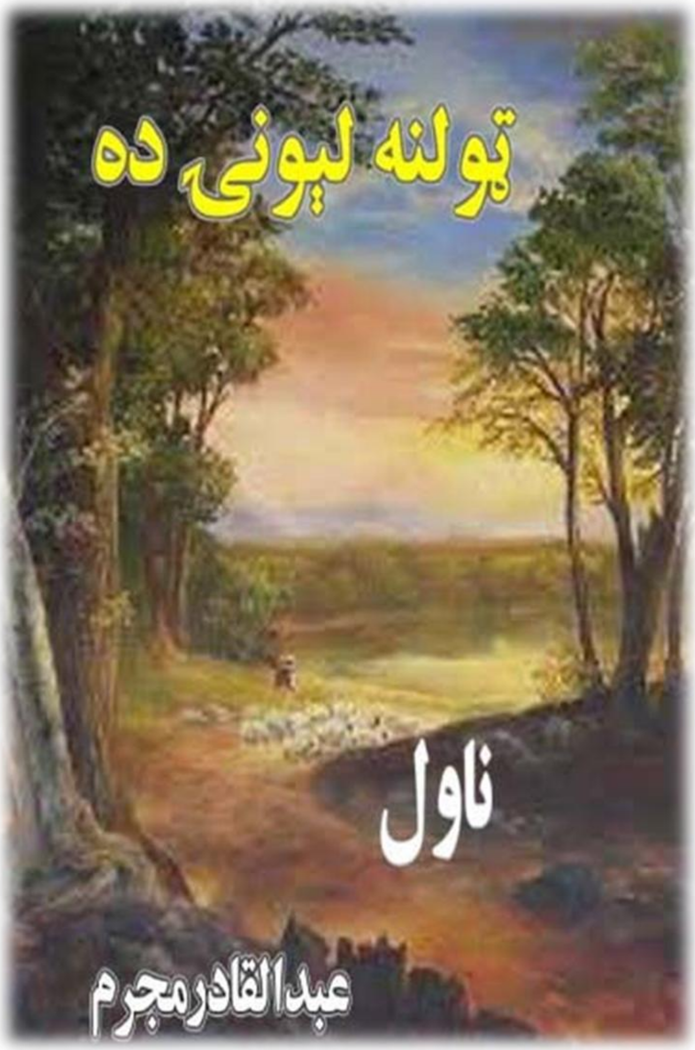

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

دکتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

خپرونکی :: :: :: :: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپۍ

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده
مینه راکړې ، زما د پاره بې خوبه شوې هم یې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
یې د دعاګانو محتاجه یم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضــلعي زکــواة چېــرمېن ضــلع
کلاسیف الله په مالي لګښت چاپ
شو،

د زړه لــه تلــه ورتــه کــور ودانــی
وایـم ، داسـي خلـك دي تـل ښـاد او
بریالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم ، شا و خوا مي وکتل ـ يوه ټولۍ خلګ يوې خواته ناست وو ، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکارېدو ـ بلې خواته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کليوال ښکارېدو.

يو بل ګرد ی صور تمن سړی دېوال ته پروت وو ، ځنګل يې پر مځکه لګولې وه ، سر يې پر خپل لاس ايښی وو ، پښې يې غځولې وې ـ لوڅ ببر سر چې په وېښتانو کښې يې بېخي له لرې ورې ورې خاشې ښکارېدې ـ ببره په تورا و سپين قمره ېيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه ، لاړې پکښې بندې وې ـ تورلنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو ـ

د هوټل له چائينکې څخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چای په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې وروا چولو ـ سړی سم لېونی ښکارېدو ـ

زهٔ يوې خواته له لېوني څخه لرې کښېنستم ـ هوټلي ته مې د چای ږغ وروکړ ـ دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو ـ لېوني چې خپلې چای په يوهٔ يوهٔ غوړپ ختمې کړې ـ پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې وروکتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو ـ

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تاسو لس لس را وا ړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلک ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې-لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ويې خندل.
"مرې که يې وژنې ! ښځه يې ويلې دي د سپيو په دنيا همېش د مېړو برېتونه غوړ وي".
په هغو ناستو خلکو کې يوه مخ ورواړاوو "ياره ! ښځه يې ويلي دي (ښځه مه کوه بد نه درځي) ".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که يې وژنې ! ته دا بې کاره خبرې پرېږده . ته دا راته ووايه قام لېونی دی که تاسو؟".
هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل. يوه چې د خپلې خندا اوښکې يې له سترګو پاکولې
"ستا څه اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خواته وکتل
لېونی:"مرې که يې وژنې ! که تاسو ټول په يوه شمار کړم نو زما په خيال هغه متل به شي چې
(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه
"ياره لېونيه ! ته ډېر هوښيار يې".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! هو خو خلک مې نه مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره یې خبرې کولې هوټلي ته یې وررږغ کړو"ته ځراوړه دوې چائینکې".بېرته یې لېوني ته مخ ور واړاوو"ستا په خیال څۀ کول ښکار دي؟".
لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخیست"مرې که یې وژنې ! زما په خیال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ویلي دي یوه معنابه نۀ لري. وما ته داسي ښکاري لکه‌له‌یوې لائبریرې څخه چې بلې ته کتابونه وړې".
هغه له‌لېوني سره په‌خبرو اخته سړي چای په پیالو کښې اچولې"ستاپه‌خیال څۀ کول ښکار دي؟".
لېوني له ډکو پیالو څخه یوه ورپورته کوله
"مرې که یې وژنې !تاسو داسي وکړئ پښتنو ته‌ووایاست.د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي.یو داسي سړی پیدا کړئ چې لاره ایستلای شي هم یې باره زده وي".
هغه له‌لېوني سره په‌خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته‌کولې "بل څۀ کول په کار دي؟".
لېوني تشه پیاله په لاس کښې پورته کښته کوله
"مرې که یې وژنې !بل که‌داسي سړی وي چې د جومات په کوڅه کې یوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه‌خالي مځکه داسي اداره جوړه کړي چې اول یو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سو که سو که یې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته‌را ورسېږي چې ویوه روپۍ ته یې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوځې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې
څوک چېري ځي او څوک چېري ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چایو یې نشه نۀ وه ماته په چائینکو
کښې یې نورې چای کتلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ویې هم خندل
"مرې که یې وژنې ! کارونه خو ډېر دي.دا یو کار که لا کولای
شې چې ملایان را وغواړې پرېښ، پېښور، موڅې او نایي په
داسې نومونو ونوموي کوم چې دوی ارځي بل به داسې
وکړې یو څۀ او به ورته راوړې دوی به غوړي ځینې جوړ
کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونیه !دا به زما په خیال نۀ کړي وه".
لېوني یو ار هغه سړي بیا ماته، په اخر کښې هغو کلیوالو
خلګو ته ښۀ په غور وکتل ویې خندل
"مرې که یې وژنې ! ولې ملاعثمان له او بو غوړي جوړولای
شو.دوی خو یو مولویان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پریوت.د هوټل په منځ
کښې یې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو یو بل ته په
حېرانۍ سره کتل. اذان وشو.هغه کلیوال خلګ ولاړ شو، یو
بل ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شريفې لمونځ دی بيا د اودس موقع نۀ پيدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که يې وژنې! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب څۀ شاته يې لا نۀ را وکتل.بېرته هغه له دۀ سره په خبرو بوخت سړي وويل
"ولې؟".
لېونې د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسې ورکړی
"مرې که يې وژنې! دوی وای په ښار کښې چې هرډول خلګ نۀ وي، په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته يې د لېوني و مخ ته کتل
"یاره لېونيه! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو، مخ يې شا ته را واړاوو
"مرې که يې وژنې! ماته معلوم دي په دې خلګو کښې يو بې غيرته بل ناپوه نشته-دريم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي.دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟-مزدور په مزدوري کښې، استاد په استادي کښې، ډاکټر په ډاکټري کښې، ملا په ملايي کښې، خان په خاني کښې غلا کوي. شته يو څوک چې خپله ذمه واري يې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چیغې کړې درې څلور واره
"مرې که یې وژنې !"
"مرې که یې وژنې !"
"مرې که یې وژنې !".
بد یې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلګ هم ټول راغلو.په ټولو مو لېونی تکیه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وینو ډکه وه چې د نیولو په وخت کښې لېوني یو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په دیوالۀ کښې ټک وهل شوي میختبلې سره ولګېدو ، بېخي ډېر مات شو.وینې پر تویدې هم بې هوښه شو.پر مځکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(2)

ژر ژر مي شيخ استاد ته زنګ ووهلو- ښځه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو- ښځي ژر راغلو- لېونی مي هسپتال(روغتون) ته يوړی.

اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره -مور پېڅه وينو لړلي يو، دوی پوليس والا ته فون(زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مي ورته ويل

دا چا درته وويل چې مور جنګ کړی دی. په شناخته سترګو نهٔ شرم، نهٔ حياء لرئ. ژر ژر د دې سړي علاج وکړئ".

ډاکټر يوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به يې خبر کړي-مور څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پوليس خبر نهٔ کړو بيا نو مور يو، عدالت او پېښاني وي بيا له پېښيانو ځان نهٔ شو خلاصولای".

ډاکټر د ليوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر يې زما خولهٔ له وينو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مي کيسه کوله چې پوليس ماما راغلو، يو څو نور پوليس هم ورسره وو.د ښار پوليسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم.پوليس والا خو زۀ پېژندمه خو ايس ايچ او نوى اوس اوس له بله ځايه راغلى وو هغه څۀ ځان دلي دوري کاوو.

څۀ زۀ هم په ځان کښې خالي (ملامت) وم .ما لېونى نۀ پېژندو چې څوک دى او د کوم ځاى دى؟ خو بيا ما او پوليس ماما په څۀ سخترو (خوارۍ او زارۍ) لېونى داخل کړ او د ليوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخيسته .له ليوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ يې بل داسي کاغذ په جېب کښې وو چې نوم يا يې د کور درک پر کېدو.

په هسپتال کښې مي د ليوني د پاره ځان له ځاى (يوه شخصي خونه) وموندله.د لېوني علاج شروع شو.پوره درې ګنټې (ساعته) پس ليونى په هوښ کښې راغلى.ورو ورو يې سترګې خلاصې کړې .يو وار يې چت ته بيا يې پنکې ته او ورسته يې ما ته وکتل.

زما په زړۀ يو خداى ښۀ خبر وو .زما دا وېره کېده چې بله دوره پر را نۀ شي.پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي.

لېونى: "مرې کۀ يې وژني !دا راته ووايا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مي ټوله کېسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو۔ شا و خوا يې وکتل بيا ولاړ شو۔ لاړو او دس يې تازه کړ۔ په لوڅ سر، په هغو خيرنو جامو کښې پر لمانځهٔ ودرېدو چې لمونځ يې سم وکړو۔ دلته زهٔ هم لږ څهٔ مطمينه شوم۔

لېونی: "مرې که يې وژنې! پوليس، قانون او عدالت اوف! اوف! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې۔ حيران به پاتې شې۔
مرې که يې وژنې! نسوار راکړه"۔

زهٔ: "نسوار نهٔ کوم"۔

لېونی: "سګرېټ راکړه"۔

زهٔ : "سګرېټ هم نهٔ څکوم"۔

لېونی:"هاهاهاهاها۔ مرې که يې وژنې! سګرېټ هم نهٔ څکوې؟۔ باوو هاهاها څه سمه ده۔ دغه رنګه خماري مې پرېږده۔چای خو نو راوغواړه منا چې کيسه درته وکړم"۔

زما په زړهٔ يو خدای شهٔ خبر وو۔ يوازې زهٔ او لېونی وو۔ له ځان سره مې وويل
"څه اوس خو هسې هم کښېنوتی يې"۔

زما دغه خبره پر زړهٔ وه چې کيسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله۔په دې وخت کښې ور خلاص شو۔ نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولګوي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیـوني خپـل لاس نرسـي تـه نـهٔ ور پرېښودو ـ هغـې غريبـې سوالونه ورته کول چې

"دا ستا د روغتيا د پاره درلګوم".

لېــــوني: "مــرې کـــه يـــې وژنـــې !د روغتيـــا د پـــاره ؟ هاهاهاهاها.په ما څهٔ شوي دي ؟".

نرســه: "چې څـهٔ نـهٔ د ي دربانـدي شـوي بيـا پـه هسـپتال کـي ولي پروت يې؟".

لېوني: "مرې که يې وژنې !خوره !زهٔ په تا ستن نهٔ لګوم . ما تـه بـه نر ستن را لګوي .که نرشته بيا خو سمه ده ګني زهٔ ستن نهٔ لګوم".

دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې

"دغـه کم عقلـه وګوره، هغـه غرېبـه پـه دومره خوږه او پسـته ژبـه ورتـه رېغـېږي .والله کـه مـور ورتـه رېغـېدلې وي"ـ پـر رېږغ مي کړ

"لاس ورښـکاره کړه چې ستن درولګـوي ـدا غرېبـه خو بـه تولـه ورځ وتاتـه نهٔ تېروي .دا ستاپه شان نور هم دېر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".

ليوني برګ را وکتل

"مـرې کـه يـې وژنې ! تـهٔ خپلـه خـوردې تـه پرېـږدې چې پـه دې هسـپتال کښـې ولاړه وي .د دا سـي لېـو نيـا نـو چـوپړ وهي.نارينه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نۀ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که يې وژنې ! خوړکی ! ويني زموږ ښۀ مېړونه
خپله خوردې ته نۀ پرېږدي چې داسې د تولنې خدمت
وکړي. ما ته وايي لاس ورښکاره کړه".
نرسې له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دې خو هم دغسې". ليوني لاس ورښکاره کړ.
ليونی: "مرې که يې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .ليوني کراره د هسپتال
څادر پر ځان ورکش کړ، پرېوتو-زۀ ووتم ، هوټل له لاړم .
خپلې چاى مې دورې ښې په تسلې وڅښلې بيا مې د
ليوني د پاره هوټلي ته د چاى وويل .خونه مې وروښوده .
سګرېټ او نسوار مې را اخيستو-په لاره را روان وم د
نرسې او ليوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چای راوړي ،ما لېوني را ویښ کړ-دۀ چې سر تر
څادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مرې که یې وژني !چای دي،چای دي".

ژر ژر له کټ څخه راکوز شو-ما نسوار او سګرېټ هم
ور کړو.

لېوني ولاړ شو ، په ټوپونو شو-اتڼ یې شروع کړ-وی تر
دین دي وګرزم او په اوچت ږغ یې وویل

"چناره !چې په سر ،وی چناره !چې په سر کې دي ګل
نشته.

چې زموږ په اتڼ ګډ وو
له هغو ځوانانو یو را سره نشته".

ما په ډېره ویره ورته وویل

"راشه شور مۀ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".

لېوني: "هاهاهاها-مرې که یې وژني !ما نو کله ویل چې
سامینا (سینما) ده"-راغلی څنګ ته مې
کښېنستو ،پوري یې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وځکېدم.

وروړ ته مې زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډۍ له کوره څخه راوړه".

لېـونی پـر را غوتـه شـو ، پـه مـخ یـې مـچ کـړم ـ "ډوډۍ ډوډۍ، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر راوغورزېدو

"هله وبس چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېـوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـې وغورپلـه ـ لـه غرو او غونډیو خپت وو.

وروړ مـــې ډوډۍ را ورســـوله ـــ لیـــونی ولاړ شـــو ،بیرته پـــر کټ وغځېدو.

د وروړ مـې هـم خـاص خوښـه نـهٔ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دې اوسم ـ خو څهٔ مې کړي وای لـه یـوې خـوا انسـانیت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او د ریمـه پښـتونوالـه وه ـ پـه دې هـره رشـته کښـې زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـې کـړی وای چـې وروړ مـې ووت، لېـونی بېرتـه را کـوز شـو ـ پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو یې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به یې وکتل، سر به یې وښوراوو ـ دا سې ښکارېده لکه زما پر حال چې افسوس کوي.زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.

چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بیا د ستني لګولو په غرض راغله خو لیوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بیا زما په خوا وکتل له ورې خندا سره یې ویل "لالا ! د دې سړي ښۀ خیال ساته"

روانه شوه ، ووته.

لېوني ما ته وکتل

"مرې که یې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي لیده؟".

بیا ولاړ شو ،پر پونده وڅرخېدو.

"لېلو لښته ده".

ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنتسو

"مرې که یې وژنې !هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ویل چې هغه خیرن هوټل دی".

ما له ځان سره وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړۍ په هوټل کښې مهٔ وایه. یو خوا د کور کارونه را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".

زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل "مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".

ډاکټر بېرته څادر ځینې لرې کړ. ماته یې اشاره وکړه چې "راشه".

زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".

ډاکټر په غصه ورته وویل

"خاموش!".

لېونی: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! ته خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبې دې جوړ کړې دې. ترتا خو هغه ترکۍ نرسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوې. تهٔ خو سړی وېروې.

دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به مو نړ وېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېوني په دې خبرو ډېر وځورېدم خو ډاکټر خندل،باک يې نه په کاوو.

زۀ: "ډاکټرصېب ! مونږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټر: "په هغه ورځ چې لرا و بر يو شي يا يې ترمنځ پاسپورټ او ويزه نۀ وي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټر: "هو شته خو ما ته داسې ښکاري چې د دې سړي علاج به وخت کوي.زۀ او تۀ يې نۀ شو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندې کښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې

"يو ځاي د کوركارونه پاته دي بل ځای د هسپتال (روغتون) خرڅه ده بل د ليوني فرمايشونه ،دال نۀ خورم ، بېنډۍ نۀ خورم،ولاکه يې وخورم_خامخا به د پسه غوښې وي".

ما يې هم هر فرمايش په ورين تندي منلو ځکه خو مې بارخوګان د دۀ له مچو پرسېدلي وو.

دا يو عجيبه اتفاق وو چې دۀ به کيسه راته شروع کوله_ لا به ډاکټر راغلو،لا به پر دۀ دوره راغله، بې هوښه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو-زما هغه خبره په زړه کښي وه چې دهٔ راته وویلي وو چې

"زهٔ د پولیس او عدالت کیسه درته کوم".

زهٔ په دې تلوسه کښي وم-کېدای شي په کیسه کیسه کښي خپل ځان راته معارفي کړي نو مي ځکه غوښتو چې په خپله کیسه پیل وکړي او زهٔ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم.نو مي ورته وویل

"هغه د پولیس او عدالت کیسه؟".

لېوني: "مرې که یې وژني ! سګرېټ راکړه-مفته کیسه غواړې".

ما له ځانه سره وویل

"واقعي چې لیوني دی-د دومره ښو برسېره دی کیسه په سګرېټ یا د چای په غوښتلو درته کوي".

زهٔ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کیسه شروع کړه".

لېوني: "مرې که یې وژني ! زهٔ خو لېوني یم-که تهٔ نهٔ وایې ټول جهان وایي-که کیسه غواړې بیا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کیسه کښي دمه راتله بیا به ما ته کیسه ببرته راپه یاد وې-ولي چې زما په دماغ کښي بیا دا کیسه نهٔ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هوکه وروره ! زه به ستا کیسه درپه یادوم".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! بیا نو راته غوږشه ـ د منې وخت وو ـ نری شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښه وو چې د عدالت و څنګ ته ډېر ښه لمرخړکی وو ـ عدالت ته ور څېرمه لمرخړکی ډېر ښه لګېدو ـ په منې او ژمې کښې به کله کله زه هم هغه لمرخړکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګونه ډېره وه ـ زما بیا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نیولی وو ـ د دوی پر خبرو به مې خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه ـ هغه په دې چې خلګو زما تر مخ هر څه ویل ـ هغه که به څه د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نه پټوله ـ زه به کرار کرار ورځکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څیښلې ـ کله کله یې خرڅه لا هم راکوله ـ ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل ـ که به یوه بل ته ویل خیال کوه، په زوره مه ږغېږه ـ دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا لیونی دی ـ دی نو څوک پېژني ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یو ورځ د عدالت ګېټ ته نږدې د یوال ته ناست وم۔ د دوو کسانو پر غیبت مې خوند اخیستی وو چې ناري بغاري شوې۔ شرنګی مې تر غوږ شو۔ تا ته خو مالومه ده۔

مرې که یې وژنې !شرنګی خو مور ته دېر خوند راکوي چې سترګې مې ور وا ړولې۔ پولیسو یو سړی را روان کړی وو په پښو کښې یې بېړی او لاسونو کښې یې زولنې وراچولي وې۔ هغه پر شا تالی وهلې، دوی په زوره کشاوو۔ یو بل پولیس پر ملا په ډنډو وهلی۔

له ما سره نږدې یو سړی ناست وو۔ هغه یو پولیس ته ور ږغ کړ۔ پولیس راغلی۔

سړی: "کښېنه چای به هم وڅیښې او ګپه به هم راته وکړې"۔

پولیس: "جج په دې سړي د پهانسۍ حکم کړی دی، جېل ته یې وړي۔ دی څکه زورونه وهي نه ځي"۔

سړی: "ظالیمانو وهی یې ولي؟"۔

دې خبرې پر ما دومره بد تاثیر وکړ چې زما له خولې بې اختیاره دغه ناري ووتې

"مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی
مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی
مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی".

ور منډې مې کړې- د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله- ور سره مې د غه ناري بغاري وهلې- پوليسو پر ما لرګي وګرزول.

د عدالت د رخصتۍ وخت وو- په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه- د جج موټر پر را وتلو وو- جج را کوز شو، په ډډ ن ږغ يې وويل "پرېږدئ څۀ دي؟".

ټول پوليس خاموشه شول- يو برېتو پوليس ور مخ ته شو- زما د لېونتوب کيسه يې ورته وکړه.

جج وخندل بيا يې هغسي په ډډ ن ږغ وويل
"ها ليونو ! دا سړی دي څۀ وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".

وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو- خلک هم حيران د ريان ولاړ وو- اخر جج را غلی پر اوږه يې لاس را کښېښود ی، ويې خندل
"ليونو ! ليوني په خدای به ټوله يو خو څوک ښکاره شي، څوک پټ. ته څۀ وايې- څۀ دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل-ټول خلک منډه(چټکه) خوله ولاړ وو-ما ورته ویل مرې که یې وژنې !دې سړي به خود لوی جرم کړی وي چې د مرګ غوندي سزا دې ورته مقرره کړه- ډېرو ته به دې مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که دا سې وشي چې هغو خلګوا وعلتونو ته پهانسۍ ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر دا سې جرم کولو مجبوره کوي-ښه به نه وي؟.

جج سر ښوراوو-جېب ته یې لاس کړ، پنځۀ سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زۀ ورولاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل "مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولي-هسې ستن رالګوه".

ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څۀ سره ویل؟".

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه کښې ولوېدو-داسې په کښېوتم لکه زۀ چې ستا په غاړه کښې لوېدلی یم.نن په خان حېران یې.

زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ دی-ولې چې دا ناروغې ماته له هغه لېوني را پېښه شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغې تاته نه شي در. خیر دا خبره به هم پردې خای پرېږدم.

دا کیسه چې درته کوم-دا دهغه لېوني ده-اوس په کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي

له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تردې چې زۀ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې نۀ وو، ښار به خوند نۀ راکاوو.په هغه مغزې ماتې پسې به لیونی ګرځېدم-د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نۀ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هيچا خبرو خوند نۀ راکاوو۔ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبري هيچا نه کولې.

يو ورځ د ليوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا ځينې غټيان خلک چې يکې يو اځې په موټر کښې دلې دورې ځي راځي.

د ناستې پاستې څوک يې نه وي ـ د دوی له اولسه بد کېږي ،د اولس له دوی.

"مرې که يې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پيدا کړ۔ پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي.موږ يو هوټل ته دننه شوو۔ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو۔دۀ شا و خوا کتل۔په اخر کښې يو سړي چې په عمر پوخ له خلګو لرې يوې خوا ته ناست وو، هغه ته نږدې کېښنستو۔ د چای ږغ مې ور وکړ.لېوني چې د سړي په خوا کتل، سړيې وښورا وو چې مخ يې زما په خوا راواړاوو، سترګې يې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره يې کوله۔مرې که يې وژنې ! په نارو اکښې څومره خوند دی".

ما چې د دۀ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نهٔ دي کړي۔ تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نهٔ وه خلاصه، هغه سړي وما ته را بړغ کړو

"پر خولهٔ يې لاس ور ونيسه.دا څهٔ غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا !لېونی دی او وايي چې دا مي خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېر ته د بوال ته شا ووهله.

سړی: "ښهٔ ښهٔ بيا خو مي نو شپيان درو کړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ راوکښې، تر خالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې ووېل۔

"مرې که يې وژنې! لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت.په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېوني جانان : "دا سړی پېژنې؟".

زهٔ: "نهٔ".

لېوني جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستي وې.خان ته يې لور ويلې وو چې ما ته دي خپل پلار لاس را واچاوو.ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایي (خدایه! ته مې شرم پر بازار مهٔ کړې)".

په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.

زهٔ: "پېژندلی مې نهٔ او رېدلي مې وو".

لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو- په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو- څهٔ وخت پس چې څهٔ کرار شو- ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.

زهٔ: "خیر دی! پر څهٔ دي دومره په زوره وژړل"؟

دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې را وکتل- ما یې بادامي غټې سترګې لـه اوښکو ډکـې لیدلې، پـه ژړانده ږغ یې وویل.

"مرې کـه یې وژنې! تهٔ پـه دې څهٔ خبر یې چې پـه دې تولنـه کښې څومره حقیقتونـه تر پښـو لاندې کېږي (پټېږي)- څهٔ ناروا او ناجایزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي)- څهٔ بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.

کـوم زورور ګنـاه کـوي او څـهٔ بـې ګنـاه مظلومـان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟

وماتـه داسـې ښـکاري لکـه یـو حرمونی ماشـوم چې تـر مرګـه د هغـه خپلې ګنـاه ګـارې مور او د مـورد یـار سـزا تېره وي".

په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو- د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې
دا ويل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! درځه
زهٔ: " زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! د هغه سړي لور ته-تهٔ
به يې په خپلو سترګو وويني، هم به يې خبرې په
خپلو غوږونو واورې".
لېوني لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېوني د تلو
هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ
چې پرېمېږدي-
بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سړی نهٔ وو. د هغه پر ځای
موږ کښېنستو-د چای ږغ مې وروکړ-لېونی يو څهٔ
وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلي چای
راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په
هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه
هم لرې دی ، په قهر يې را وکتل ،په تونده لهجه يې
وويل
"مرې که يې وژنې ! دا خوار په دې تولنه کښې اوس
چا چا ته ځان سپين کړي-په دې تولنه کښې نور هر
څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سړي
چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې تولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نهٔ کوي چې مور، لوراو خورته خلک راولي او نهٔ يې هغه مور،لوراو خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".

هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل "تهٔ څهٔ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".

زهٔ پوهېدم چې پردهٔ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهريې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل

"مرې که يې وژنې! تهٔ نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه-ورځ دي له حرموني نهٔ ده خلاصه.پردې وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نهٔ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.

تهٔ خبر يې چې دا خلک له خلګو سره دښمني کوي-هسې دا ښځه او دا کوربدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندی اسباب په هر دکان کښې موجوده دي- و دې ښځو ته حېرانتيا وری يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه....

بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لارښوونه کوي- موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نهٔ سړي زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوارخو خلک د خدای په روی دې لارې ته نهٔ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې. ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې. دا سې نور بېشمېره ناوارهٔ کارونه. کوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نهٔ دی کړی. نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تهٔ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړي دي چې وایي "موږ، خور او لور یې نه ده معلومه" که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلي، لیوني بیا منډه کړه. په شړی کي پټ شو "

مرې که یې وژنې! بیا راغلی. لچې ملایې".

ډاکټر هم وخندل. ما ته یې مخ را واړوه "دا لیوني دي چیري پیدا کړی؟".

لیوني ناره کړه

"مرې که یې وژنې! په جومات کښې".

ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ـ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ـ ما ویل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا څخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ـ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکې ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم. یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مړې! تا هم له ما هغه د بېزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بيزو جوړه کړې ده، ځنځير دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نۀ وي والله که کيسه درته وکړم".

ما هم جېب ته لاس کړو ـ دۀ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ور کړې. ورته و مې ويل چې

"تۀ نوري کيسې مۀ په ګډوه ـ ليونيه ! هغه د ليوني کيسه کوه".

له دې واره يې له هغه ځای څخه کيسه شروع کړه چېرته چې يې پرېښې وه".

زۀ: "دا عکسونه او وېډوګانې خو ما نۀ دي ليدلي، نۀ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی يم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې !راځه چې اوس دي ورولم".

په دې وخت کښې په جوماتکې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې يې د کوز کلي په هديره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن يارا سکول ته نۀ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه يې بستې کړه
تبرېې راواخيست درې ورې يې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو ځيري ويري يې کاپي کړه
يو سړي خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مړې کـه يـې وژنـې !دا دوکانونـه خـو بلـه ورځ هـم د ربانـدي
کـتلای شـم خـو دا هـديره ضـروري ده چـې شـرکت پکښـې
وکړو ـ ډېر ثـواب لـري ـ نـور نـو مـوږ ګنـاه ګـارانو کـوم ښـۀ
کـړي دي ـ زۀ چې خبر شـم د هـر چـا جنـازې تـه ورځـم ـ هغـه
ځکه چي هغـه سـړی بيـا مـوږ پـه ټـول ژونـد نـۀ شـو ليدلای ـ
زۀ او لېـونی هـديرې تـه ورغلـو ـ هـديره يـې کـور تـه
دومـره نـژدې وه چـې ښېخـي يـې د سـرای لـه دروازې د
زوی قبر ښکارېدو ـ
پـۀ هـديره کښـې هغـه ښايسـته بـادام ګـل چـې نـن يـې تـر
مـخ خـاورې توهېدې، کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه
ځيني کوله چې څۀ وجه وهږ؟
د دۀ خـوار تـر مـخ کـه څـۀ هـم خـاورې توهېـدې خـو و
خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره !د دۀ پـه زړۀ بـه يـو خـدای خبـر وي چـې څـۀ ور
پېښه وه ؟
يـوه هفتـه بـه يـې کېـږي چـې لـه سـبقه راغلـی وو، بېرتـه
سـبق تـه نـۀ تلو ـ داسـي هـم نـۀ ده چـې دا يـې اول واردی
چـې سـبق تـه نـۀ تلـو ـ پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه
راغلو ـ زۀ مدرسې ته نۀ ځم ـ
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لــه مدرســې دي راوباســم، د اســکول د فــیس روپــۍ له کومه کړمه.؟
د دۀ دغــه یــوه خبــره وه ـ زۀ ســبق نـۀ وایـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول.
لــه دې واره چــې راغلــی مــوږ هــم پرېښــودی ،کــار مــو نــه پــه لرلــی ـ پــرون ســهار زۀ تــر ســرای د بانــدې ولاړ وم، دی چــې راووتــو خولــۀ یــې لــه خنــدا ډکــه وه ،غېــږ یــې را باندې وګرزوله ،پر تندي يې مچ کړم.
بابــا !لــه دې واره معــافي راتــه کــوه بیــا قــول دی چــې تــر څــو ســتا عمــر وي زۀ بــه دې نــه خفــه کــوم ـ زۀ هــم ډېــر خوشــاله شــوم، پــر تنــدي مــې مــچ کــړ ـ دی ښــار تــه روان شو او زۀ کور ته.
څۀ خبروم چې دی بهدا سې کوي"
بیا به یې وژړل، نوره کیسه به پاته شوه.
هــدیره ختــم شــوه، د عــا وشــوه، مــوږ ســره روان شــو. لــس پــنځلس ورځــې بــه زۀ او لېــونی جانــان ښــار تــه راغلــو ـ د صــمد اکــا پــه زوی پســې بــه ګرځېــدو چــې کلــه مــو د صمد اکـا زوی پیدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی ـ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کیسـه وریـاده کـړه ـ هلـک یـو کـانې لـه بله مات کړو که هیڅ هم درته ووایم.
اخر لېوني په قهر ورو کتل
"مرې که یې وژنې !دا راته ووایه نوم دې څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېې راپورته کړو-په ډېره خواره خوله یې وویل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زویه! وېرېږه مه- مورېږ نه د چا عزتونه اخلو، نه له چا ناجائزه کار اخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښه به ډاډه شو چې لېوني ته به یې وکتل بیرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمینه کړو چې مورږ ته حال ووایي.
لېوني زما پر ځنګانه لاس کښېښودی او صالوجان ته یې وویل
"مرې که یې وژنې! اوس مې را په یاد شو- ته هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې- ما ستا سو خبرې اورېدلې- شاه ګل مسکین درته ویل چې هغه سړې غورږ راته نیولی دی- تا ورته ویل دی په بجو کې نه دی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ویل بیا خو به دې نو ټوله کیسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که یې وژنې! هو کیسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی- اوس نو پکار دی چې هر څۀ هر څۀ صفا صفا راته ووایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری څهٔ، د ورور په شان وو- زمونږ او د دوی کورونه هم سره نږدې وو".

د صالو بې اختیار پر مخ اوښکې راغلې- لیوني ژر ژر له جېب څخه د سمال ورا وکښی. دهٔ اوښکې پاکې کړې

"کورونو مو سره نږدې وو- زهٔ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو- دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زهٔ به له اسکوله څخه- دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته راځي نو مونږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.

د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو- هره کیسه به یې په ځان بوج کوله- بس! له دغې حساسي ورځې یې سر وخوړ-

ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم- تهٔ یې ځان ته مهٔ ډېروه- دا وخت به هم تېر شي- ژوند ښهٔ دی ،ژوند له لاسه مهٔ باسه !خو دهٔ به هر وخت ویل چې نور ژوند راته ګران دی- په مدرسه کښې مې ملایان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې ته به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شي.
اوس نو څوک څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسي کېږي. زه چا ته نه شم ویلای ، له بدنامی څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غواړم بس.........
ما که به هر څومره زاری ورته وکړې چې مه کوه ـ ولي مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښې ماسټران او لوي هلکان تنگوي بیا به نو زه ځان وژنم ـ همت به ورته کوو چې دا رنگه ظلم له دې لوست ځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو ـ دا دی چې یو ورځ یې خاوري په سر شوې او زه یې یوازي پرېښودم".
له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زه چې لېونی به نه وو ، دی به هم داسي بې کراره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بیا به مو د لېونی کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلک خو نو ته هم پېژنې ـ که زوي د رسره وو هم دوی شک در باندي کوي .
د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی.تر ځان له لویانو سره گرځي".
ورو ټکېدو ـ زما کشر ورور ډوډی راوړله ـ لیوني اتڼ شروع کړی او خپله خبټه به یې وټکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ درروانه ده".
کشرورورمي حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(6)

ورور مي ووت.ما چې د دېګ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه ډرامې مه کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانۍ کیسه رایاده شوه.زه چې ماشوم وم د سکول(ښوونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ موږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نه شم در اچولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ورغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما یې هم چپتیا نه ورماته وله. لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته یې د حیرت په نظر وکتل. لاړی پر کټ وغزېدی. روڼې اوښکې یې پر مخ راروانې وې.

څۀ وخت وروسته مې ورته وویل

"څۀ کیسه ده؟".

دۀ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.

لېونی: "مرې که یې وژنې! ډېرو پخوانیو یادونو په مخه کړی وم، له ځانه نۀ یم خبر شوی. ښۀ یې ویلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند کښې یې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هیڅ مانا نۀ لري).

ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را یاده شوه خوور سره سره مې هغه ګران دوست هم ستړګو ته ودرېدو چې له ما سره به له سکوله (ښونځي) څخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو خوړلې. یو ورځ په هسې خبره را څخه خفه شو. ما ویل پروا نلري خپله به پخلا شي. زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مري به. بخښنه به کوې، زۀ خاص برابر نۀ یم. تۀ لاړ شه کورته ماشومان به ووینې. زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو به بیا کیسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښي پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.
د ليوني خبرې مي په مغزو کښي ګرځېدې. له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.
ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته. په رکشه کښي کېښېنستم ، رکشه روانه شوه. ما له استاذ سره ګپه شروع کړه. شا ته د موټرسيکل هارن شو. استاذ رکشه ګوښه کړه. د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو. خداى خبر چې استاذ څۀ کړي وو.
پوليس: "د رځه تهاڼې له".
زۀ هم عجبه سړى وم. تا خبره د مرکې لېوه وي. زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.
پوليس: "تۀ څوک يې؟ تۀ دا سړى پېژنې؟".
زما ځواب په نۀ کښي وو. پوليس بله رکشه ودروله. زۀ يې پکښي سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله. زۀ حيران وم چې
"دا څۀ رنګه پوليس دى چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دى غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ده دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه تکه هم درڅخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېړاسي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ورغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مهٔ وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زهٔ منم چې د دهٔ علاج کول زموږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نهٔ پرېږدې.نن مي د دهٔ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".
زهٔ: "ډاکټره ! څنګه يې کوې .زهٔ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زهٔ يې خپله هم نهٔ پېژنم.
تهٔ هم عجبه خبره کوې .ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟. تهٔ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زهٔ ولې ډاکټر جوړېږم ؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تهٔ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وما ته کوي. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال
(روغتون) له پیشي یا سپي ورولې دوی وخاندي چې
"مردارشي یې راوستلي دي.دلته موږد غوا ، مېږي یا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرې په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي،پشي،
ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته څړولی وو، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیونې خونې
ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لېونی: "مرې که یې وژنې !چیري غایب شوې.اوس را روان یې.
د اسې پینټې مه کش کړی پوزه او خولۀ مې دواړه وروینې کړې د
مورښکنځا کوي.په مورکی مې خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېوه مې پر کټ
کښېښوه.دۀ یوار مېوې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو
یې خندل
"د مورښکنځا کوي.ګړنګ یې کښته څښېدل.د مورښکنځا
کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هغه کيسه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! کومه کيسه؟".

ما بيا کيسه ورپه ياده کړه.دهٔ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تهٔ هم پېژنې .که زوې د رسره وو هم دوی شک درباندې کوې.د صالوجان پلار ته به هم خود يو چاويلي وو چې زوې دې هم لوچه شوی دی.ترڅان له لوېانو سره ګرځي.

ليونې له جېب څخه مېموري را وکښه ويل يې

"مرې که يې وژنې !تهٔ دغه په جېب کښې واچوه.تهٔ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبايلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزميني کښې وو.دی مخ ته موږ په پسې وو.دی اوصالود مارکېټ په ورهٔ کښې ودرېدل.ما ته يې ويل

"تهٔ ورشه د ننه ټول د موبايلونو دوکانونه دي .مېموري ورکړه ورته ووايه چې

"د ځايي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډيوګانې ورواچوه بيا بېرته دلته راشه".

زهٔ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نهٔ وم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسې راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوکلیوال سړی خپله خوریا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ورپسې ګوري.زۀ چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې یو سړی ناست وو.ښه شنه زري لونګۍ یې تړلې وه، تسبې یې هم پر لاس پېچلې وې.ما چې سلام ورواچاوو، دی لکه غلا چې یې کړې وي، ژر ژر یې د کمپیوټر سکرین بند کړ.

دوکاندار: "کاکا ! تۀ څۀ شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړۀ او شرم ورتل وویل

"دځایي نجونو،هلکانو او ښځو ویډیو ګانې او عکسونه غواړم".

دۀ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بیا یې راته وویل

"زۀ داسې عکسونه او ویډیو ګانې نۀ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ویډیو ګانې مې نۀ کړې پیدا،که یې نۀ راکولې.بېرته راغلم.

لیونی جانان: "مرې که یې وژنې ! څنګه شوې؟".

زۀ: "یاره !هسې لګیا یې په خلکو پسې تهمتونه وایې.په یوۀ دوکان کښې هم داسې عکس او ویډیو نۀ وه چې هغه دې د ځایي خلکو وي.ټول د انګلیسي او هندي فلمونو نه او ګانې وې".

لیونی جانان: "مرې که یې وژنې !ډېر ساده یې په تعلیم یافته ورځ.اوس تنداره ګوره.مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوکې کاکړې هم پکښې واچوه".

ما ته يې څادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ دا سې شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه............

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اټېک، دېکه تماشه دېکه.چرسي هلکه سترګې دي سرې دي. دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دا الان ته ادم خان چرسي...............

يار مې شرابي په نيمو شپو راځي، غېږه ته زما په زنګېدو راځي خود کشه دهماکه يم

تا سره مې پيار دی

دا سې ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وېډيوګاني دي-يو ځل چې
راشې باربار به راځې .تا ته يې ارزانه دراچوم .خبر دی که
مېموري نه ډکوې چای خو راسره وکړه.مور به ستا منندويه يو".
اخر صالو په يو دوکان کښې ميموري ډکه کړه .هغه دوکاندار
روپۍ نۀ غوښتې، دۀ په زوره ورکړې.هغه ورته ويل چې
"اوس مې ګيراک يې منا ، که دې وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه
دا ستا خپل دوکان دی".
زۀ سوچونو واخيستم چې
"يا خدايه !دا عجبه خلګ دي.ما ته يې ميموري نۀ را ډکوله،نۀ
يې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وايي کله نا کله راځه".
صالو را پېغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کيسه مخ په وړاندې بوله چې دورۀ
در بشو ، نرسه راغله.ليوني اتڼ شروع کړ.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! شين خالۍ بيا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه ـدا واريـې بيـا لـه هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې يښې وه

"مرې که يې وژني ! صالو را ږغ کړ ، راځه".

ليـوني پـر هغـه ځـای ولاړ وو چرتـه چـې مـوږ پرېيښـی وو .لېوني مخ کي موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مـرې کـه يـې وژنـي ! اوس مـو يـو داسـي سـړي لـه ورولـم-دۀ کـه هـر څـۀ ويـل تاسـو بـه څـۀ نـۀ ورتـه وايا سـت،نۀ بـه خبـره ورغبرګـوئ- مـا او دی سـره پرېـږدی تاسـي تماشـه کوئ".

يـو مـوڅي چـې د سـړک پـر غـاړه يې د يـو دوکـان پـر تـړه يـو وړوکـی کـالی هـوارکړی وو-خپـل وړکـی صـندوخ يـې مـخ تـه پـروت وو-برسـېره د پـالش ډبـي او بروشـونه پراتـه وو-دی پـه سـوچونو کـي ورک ورتـه ناسـت وو- لېـوني هغـه مــوڅي تــه راغلــو ، د ســلام او روغبــړه پــس ورســره کښېنستو.

موڅي: "لېونو ! دا څوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ته يې نه وينې چې دوې يې سترګې، دوه غوړېونه لري. انسانان دی".

موځي له خندا شين شو ، په خندا کښې يې وويل

"دغه لېونی لا ښه دی چې راشي لږ مې وخندوي. يو څو ناتراشې دی را ته وکړي او ځو زۀ ورته وکړم. دوارو د يو بل پر خبرو يو څۀ ساعت سره وخاندو.

زما نوم عجب ګل دی خو خلک را ته ماما موځي وايي. اوس نو د ماما موځي په نامۀ مشهور يم".

ماما موځي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې يوه سړي بل ته په غصه وويل

"دا خپل زوی پر کونه کښېنوه. تولـه ورځ يې دا زما زوی په کونه پسې کړی وي".

ماماموځي وخندل

"ياره ! عجبه خلک دي په دې کې د کونې څۀ کار دی" ؟

زوی پرکونه کښېنوه پلانی د پلاني په کونه پسې وي پلانی د پلاني له کوني نه بېلېږي پلانی مې دا سې پرکونه کښېناوو پلاني له ځانه لويه کونه جوړه کړېده اوس که مو له ده کونه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره شوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو-دۀ او لېوني په زوره زوره خندل.

موځي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمې(ډبلې) راویستې، نسوار یې خولې ته واچول-هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله-هغه هم پوه شو چې چای غواړي-چای راغلې موځي ماما پیالې را ډکې کړې.

لېوني ولاړ شو پر پونده وڅرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ور پورته کړه.

موځي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟".

لېوني جانان: "نۀ".

موځي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېوني جانان: "مرې کـه یې وژنې ! شناخته یې دی-له خلکو د هر شي پوښتنه مۀ کوه لېوني کېږې- خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخې ماما بیا له خندا شین شو

"اوس و دې لېوني ته څهٔ وایې؟".

په دې وخت کښې یو ځوان چې رېږه یې خریلې، غونډ تور برېتونه، تورپتکی، څپلۍ یې په پښو کښې کشولې تر موږه تېر شو.

موخې ماما موږ ته وویل

"دې سړي ته غوږشئ چې څهٔ وایي؟".

هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته یې ویل

"تاسو خو د خپل سګرېټ له دېې څخه یو زربرخ راکړئ".؟

په هغو ناستو خلګو کښې یوه ورته وویل

"څه منا، تهٔ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".

دی ورته کښېنستو، هغه سړی یې پر ځنګانهٔ په څاپېړه وواهه

"سرو رنډیانو چې موږ مو په اخته کولو نهٔ وه ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".

ټولو په کټ کټ پر خندل-په ناستو خلګو کښې یو بل ځوان چې خولهٔ یې له خندا ډکه وه، ورته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تۀ کښېنه مورِ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورتږدې کېدو
"چـای نـۀ څښـم ــ لـه دې رنـډی دا زربــرخ راواخلـه، ځم خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"نـه تـۀ دا راتـه ووايـه دوی تـۀ پـه دې بـلا څنگـه اختـه کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تـۀ دا نـه پېژنـې مـورا او پـلار چې کـوم نومونـه پـر ايښـي دي، دوی بـدل کـړي دي ــ يـو وايـي زۀ دلگيـر يـم بـل وايـي زۀ خمـاري يـم بـل وايـي زۀ ځيگرخـون يـم ــ دا ستاسـي شـاته وينـې د غـه دوه ځوانـان لـه مـورِ سـره يې بـدی کـولې ـ اوس يـا يې (وايـي) مـورِ شـاعران يو ، کـاکړی هـم جـوړوي بيـا د کبسـت پـر پـوښ د خپـل ټليفـون شـمېره هـم وليکلـې ليـا (لا) و سـند رغاړې تـه دا رنگـه کـاکړی ورولیکـي چـې په غاړو کښي د ټليفون نمبر ووايي ـ
الله وی ماسـتېره ! پـه خـدای کـه دروا غ در تـه وايـم ــ دا د کـاکړی غـاړو والا دونـې دېـرې پېسـې وګټلې ــ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د يوۀ شاعر کاکړۍ غاړې ياي-زموږ بيا ږغ هم نه دی د کار-خاص دا سي ږغ مي دی لکه د خرې ټوخی-څوني روپۍ به مي ګټلګي وې-دوی چې يوه بدل جوړه کړي وايي زۀ د قام سترګه يم چې دوې جوړې کړي وايي زۀ د قام سترګې يم-هغه يې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

يار مې شرابي پرنيموشپو راځي

يا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

يا

خودکشه دهماکه يمه

بيا يې و ښايسته نجلۍ يا هلک ته ورکړي-هغه يې ووايي بيا نو دا زما رنګه رنډياني سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي يوې او بلې خواته ځنګېږي-په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووايي نن به څوک جانان راته ووايي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووايي نو پوډر شروع کړي—هاهاهاها ماسېره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړي چې ښادي ته يې حېران حېران کتل،جېب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې

"دا واخله،ورشه چې څۀ په اخلې هغه په واخله-مور يو هم دغسي خلګ لکه دا تۀ چې وايې- کله مو هم پر دې فکر نۀ دی کړی چې دا اوس ښو ته څي که بدو ته".

ښادي چې روپۍ ته لاس ور اوږد کړو-هغه سړي ورته وويل

"اوس به يو څو کاکړۍ راته وايې".

ښادي :"هو خود يې درته وايمه-نوي کاغذ پېچ کاکړۍ دي- پرون مي واورېدلې، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې

ويه وينم ښاهسته

که راچوتۍ سوه مدرسه

تلېفون د پېرنګي

د پره اسانه که ياري

يوزيروبل د بل تري

په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره! دا رنګه کاکړۍ خو په خدای زهٔ هم جوړې کړم (کړم).

ماستر: "ښادي! تا تر اوسه یوه یا دوې کاکړۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "یایا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکړۍ جوړېده څهٔ زور غوړي اوس اوس به یوه درته جوړه کړم".

ماستر: "څه ښادي! ته یوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا یې کاکړۍ جوړه
زیروتین سو چرمبکۍ
څلور یې پښې یوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه یې کوله
"ښادي! ته دا راته ووایه دا پوډر تاسو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو
"یا منیا دا زورور راوړي ـ زما غوندي ګیدړان دا سې چیري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېده.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېوني یې ولیده و بېرته روان شو.

موڅي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښې وو۔ په دې وخت کښې یو لوی موټر خاص د موڅي ماما مخ ته و درېده و پر هارن یې ګوته کښېښوده۔ زه او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېوني خو وو ولاړ.

موڅي: "دغه بیا راغلی۔ هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نه زه له مخه وزم نه دی شرم لري۔ زه خو خان ښکه ملامت نه بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي۔ موټر دې تړې ته پاس راوخېژوي. نن یې سم خواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را کوز شو. موخي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تنۍ يې ور پرې کړې.
موخي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل. کله چې هغه ورته وويل
"ستا د مور څه او څه". دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه
"مرې که يې وژنې ! د مور بشکنځا د مور بشکنځا".
پر سرې ور غوته شو. پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ور څيرې کړ. هغه وخت لېوني او موخي ماما دواړو جنګ کاوو.
سرې ناري وهلې
"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خرۀ زوی لېونی دی".
دا وخت مور او خلکو لېونی او موخي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل
"مرې که يې وژنې ! د مور بشکنځا، د مور بشکنځا
مرې که يې وژنې ! د مور بشکنځا، د مور بشکنځا
مرې که يې وژنې ! د مور بشکنځا، د مور بشکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را ټول شو لېونی یې قابو کړی ـ ما هم له خلګو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موځي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه یې چې ځیري ګرېوان کور ته لاړ شې ـ خود به ورته وایې ګریوان یو موځي را ځیري کړو ـ ښځه به ځۀ درته وایي؟.

زۀ خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو ، پر ځل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېونی بې هوښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته یووړی.

زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردۀ د لیونتوب بله دا سې دوره راتۀ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو څکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ورورہ! ناوخته شو، زۀ به نرسه را وغواړم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښې د هو څواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هیڅ هم نۀ وویل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولې خاموشه دی.ما نه وو درته ویلې چې خاص خیال یې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر یې سرپټ کړ،ویدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ويدۀ شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شريف مي را واخيست تلاوت مي وکړ بيا ويدۀ شوم. سهار ور وتکېدو، زۀ هم له خوبه را ويښ شوم. نرسې د ليوني د پاره کېک او چاى راوړې.

زۀ دې خبرې ته ډېر فکر يوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بيا ولې دا يوه نرسه د ليوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ويره ويره ليونى را ويښ کړ. د نرسې د چاى او کيک کيسه مي ورته وکړه.

لېوني مخ ومينځلى را غلى. پورته يې پام شو

"مرې که يې وژنې! دا قران شريف چا را اخيستى دى؟".

زۀ: "ما ولې؟".

لېوني: "مرې که يې وژنې! ښه خبره ده. قران شريف وايه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دى. دا سې نه وي چې تۀ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځينې ملايان". کلک يې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څه پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې! ته څه خبر یې چې ته نه یې بیا زه څه کوم. په کومه طریقه چې ما ایښی وو هغه رنګه نه وو۔ څکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې۔ لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو۔ دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې! یاره! ته خو هم سم دم لېونی یې۔ هسپتال (روغتون) اوس د اتې او بدلو ځای دی. ولې مې نه پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که يې وژنې ! نيم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی.ما ته يې برګ برګ کتل بيا يې په وارډ کښې شا و خوا وکتل.مرې که يې وژنې !زۀ دلته چا راوستم".

ما کيسه ورته وکړه.

لېونی جانان: "ښۀ ښۀ.مرې که يې وژنې !".

څپلۍ يې په پښو کړې او ما ته يې وويل"

درځه مونږ هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص يو.صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مونږ درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونی کښېنستو پر مځکه يې څلور ليکې وکښې.يوه يې د ختيځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېديځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بيا يې اکوبکو پر وويله.ما او صالوجان پر خندل .

دۀ اکو بکو پر هغه ليکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !بس دې خواته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خو وو د لېوني په لاس. دی مخکې موږ ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کېنېنستو.

لېوني جانان: "موبايل راکړه". له صالو څخه يې هغه ميموري کارډ طلب کړ کوم چې يې د موبايلونو په دوکان کښې ډک کړې وو. مېموري يې موبايل ته واچوله ما ته يې وېل

"مرې که يې وژنې! راشه ويې ګوره".

مسلمانه! مېموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. يوې به وره اغږل، يوې به دودۍ پخه وله، يوې به اتڼ کاو.

لېوني صالو ته وويل

"تۀ ولاړ شه دا يو څۀ شيان ستا د کتلو نۀ دي"

بيا يې يو دوې درې ويډيوګانې په را وکتلې بيا يې د هغه سړي د لور وېډيو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې موږ په هوټل کښې ليدلى وو.

وېډيو څۀ دا رنګه وه چې يو سړی نجلۍ ته وايي چې

"تۀ به د خان کره ځې او خان ته به وايې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مۀ کوه، خدای ته وګوره-هر څۀ مې ستا و منل-دغه ناجايزه مۀ را باندې کوه"

.خو هغه څوان ورته وايي چې

"ستا عکسونه او ويډيوګانې په بازار کښې رسوا کوم-نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وايي

"اوف! زۀ څۀ خبره وم چې تۀ به ما رسوا کوې-ما چې له تا سره هر څۀ کول په دې وجه مې کول چې تا را سره د وادۀ کولو قول کړی وو".

په اخر کښې يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

يقين وکړه چې لاس او پښو مې کار پرېښودی-حق حيران پاته شوم چې يا خدايه! دا څۀ وينم. د ستې مې ورته وويل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبايل پورته کړی له مځکې يې وويشتو-موبايل توتې توتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !
مرې که يې وژنې !
حقيقت د ېر ترخه وي. دلته دا سې هم کېږي".
بيا کښېنستو. زما خو يو د ټولنې په کړه وړه او بل په موبايل هم زړه شين وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هيڅ وخت مې نه شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زړه را ننوتی وو- بې لېونې مې ځان يوا خې ګڼلی.
لېونی بند ته ورځرمه غړه ته وخاتو. صالو حيران حيران راته کتل- خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ- موږ ليدو چې لېونی د غړه څوکې ته ورسېدو.
زه او صالو سره کښېنستو. صالو ته مې وويل چې
"زړه مه تنګوه. لېونی دی څنګه يې کوې"؟
صالو په کم عمر ډېر پوخ وو- د ژوند په ترخو او خوږو ښه پوهېدو- دومره باکماله او ځيرک انسان وو چې ما او لېوني ته يې د ورونو غوندي عزت راکاوو.
لېونې په غړه کې په زوره نارې وهلې
"مرې که يې وژنې ! ټولنه لېونۍ ده،
مرې که يې وژنې ! ټولنه لېونۍ ده،
مرې که يې وژنې ! ټولنه لېونۍ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې مور ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه یې لنډه لنډه کېده. پر ما یې غېږ وګرځوله

"مرې که یې وژنې! خوا مۀ بدوه بیا زۀ بل موبایل دراخلم".

زه: "زۀ د موبایل په کیسه کښې هم نه یم خو په تا مې زړۀ شین وو. ما ویل چې دا سې نه وي بیا بې هوښه شي. دا سې مې هم نۀ یې پرېښې. تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې مور درته کتل".

لېونی بیا په تو پونو شو

"مرې که یې وژنې! یاران زنده باد

، ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو. دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې

ور خلاص شو. نرسه بیا راغله. دۀ اتڼ واچاو.

د لېوني په کیسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شیان په سترګو وینې. د نرسې را تګ به دا سې بد رابانډي لګېدو لکه ناګهانه چې یو څوک چیغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زه: "ياره! يو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".
لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته
.

لېوني: "مرې که يې وژنې! هغه خوارکی او ته بياله کومې خوا ګډشې)

د څه خاموشۍ وروسته يې بيا په خپله کيسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که يې وژنې! مور ښار ته ورسېدو موټي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل يې روغبړ وشو دهٔ د چای د پاره بيا د خپل سکمي هيندارهٔ د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.
ما پوښتنه څيني وکړه چې هغه ورځ بيا څهٔ وشو؟".

موټي: "موټريې ځای پر ځای وڅرخاو، په غصه روان شو.ما ته دوکاندار وويل
"وروره! اوردي توی کړی- تا دا څهٔ کاووـدغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس بـــه هغـــو ســـوکان او لغتـــې درکـــولې ـــــ هغـه څـوان بـه لـه سـرېو سـره راشـي ـ خـان خـو دي پـه بې عزته کړی او اوس مونږ په بې عزته کوې".

چا به راته ويل چې

"غـــورزه خـــان باســـه اوس بـــه خلـــک در پســـې راشـــي لاس ترلي به دي يوسي".

مـا د دوی پـه خبـرو غـورږ نـهٔ نيـوو ـ لاړم هوټـل تـه مـخ مـې ومينځلی ـ پـوره يـو سـاعت پـس يـو سـپين ږيـری سـړی پـه مـوټر کښـې راغلـی، زهٔ يـې د لاس پـه اشـاره ور وغوښـتم ـ زمـا د زړهٔ درب شـو چـې دوکانـدار خـو سـم ويـل چـې وړي دي بيـا مـې بېرتـه لـه خـان سرسـوچ وکـړی اوس خـو هسـې هم کښېوتی يې چې څهٔ وشي بيا به يې د حل لار لټوې.

زهٔ پـه دې سـوچونو کښـې وم چـې پـه مـوټر کښـې ورسـره کښېنسـتم ـ سـپين ږيـري مـوټر سـوکه سـوکه روان کـړ، تـر بازار ووتو.

سپين ږيری: "زويه ! څهٔ کيسه وه".؟

ما ټوله کيسه ورته وکړه. دهٔ ويل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ور کوي".

موټي: "هيڅـوک ناصـالح لـه مـوره نـهٔ پيـدا کېـږي ـ تـهٔ اختيـار مـهٔ ورکـوه ـ مـوټر ځينـي ودروه چـې دی غريـت او درپدري ووينې په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین بېری: "څهٔ ووایم ـ بچیه ! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده ـ زموږ له بې غورۍ زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هر چا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ـ وروره ! دا (لویې) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول خوانان سرهٔ او شنهٔ کېدل چې موځې وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین بېری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاڅه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم. دی روان شو. دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لیونی جانان: "مرې که یې وژنې ! دا خو د پر ښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هغه دا چې کوم کارونه زمونږ وو، هغه اوس تا سو کوی او کوم چې ستا سو وو، هغه مونږ کوو - د دۀ په خپله په نوره کيسه سرخلا سېدو".

موځي ماماوخندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! د دې تولنې خلک ولې تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماماوخندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو! کوم ستېشن دې په ونيوو".؟

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هغه مخامخ کوڅه که دې په ياد وي - د هغه د يوال سايې ته چې په تک سرۀ ژمي يوه سرې ښځه کښېنوله".

موځي ماماوخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سې نه وې چې تا سو شکيان شې - دادا سې کيسه وه - يو وخت مې يو سړی ليدو تېر شو، ښځه ورپسې وه - له جامو د پره خواره ښکارېده - دوه واړه ماشومان ورپسې وو - يو هلک بله نجلۍ وه - يو ماشوم يې په غوځې (غېږ) کښې وو - په هغه مخامخ کوڅه کې يې ښځه او ماشومان په سارۀ ژمي وسايه ته کښېنول - دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې
سوچ کاوو چې
"ته دې خرۀ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو
سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما
چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او
ماشومانو کښې وو.
زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې
خرۀ ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.
وهغه غټو کې ماشوم ته یې وږغ کړ ـ هغه ترکی وچکی
ماشوم، پوزه یې بهېدله، په کړېدلو زامو راغلی ـ
لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله ته او هغه بله
ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل
دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.
بیا یې ما ته وویل
"مرې که یې وژنې ! څومره بې سوچه او بې پروا خلګ
دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې
کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې
کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې
ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره
په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی
"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنـې! ښـځې تـه نـۀ، ماشـومانو تـه".

سړي لاس له خولې واخيستو
"دلګانو تا سو مورا و خور نۀلرې؟".

څۀ چې يې پرخولۀ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلـک را ټـول شو ـ هغـه سـړي يـې پـه زوره بوتلو ـ ټولـو لېـوني ملامتـاوۀ ـ سـړي خلګـو روان کـړي وو، دۀ پـوچ ردويل.

لېوني ولاړ وو ويې خندل
"تۀ اوس له دې ړاندۀ اولسه ګيله څنګه کوې".؟

نـۀ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد يـې ويل، نـۀ د ښـار د خلګـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـوني دی ـ پـه دې خـو خـر هـم پوهېږي چې لېـوني دی ـ تـۀ د دۀ بېـر سـر، بېره ږيـره، څيـري جامې بيا هغه پوچ رد وايي. دی خاندي.

پـه دې وخـت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی چـې لـه مـا سـره يې جنګ کړی وو. له خلګو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خـو دوئـې کيسـه ده هـم نـه ـ دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".

مـوڅې مامـا ماتـه سـترګه ووهلـه ـ مطلـب دا چـې دۀ تـه ګـوره ـ پـه دې وخـت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی پـر مـوڅې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ ـ مونږ هم روغبړ ورسره وکړو.دی کښېنستو موڅي هم ښهٔ عزت ورکړ.
ټول دوکانداران حيران وو چې دا کومه کيسه ده ـ موڅي ماما د دهٔ پاره چای را وغوښتې ـ دی خاموشه وو مونږ ته يې حېران حېران کتل.
موڅي: "تر دې کيسې پورې يوه بله د خپل کور کيسه درته کومه ـ زمونږ يو نږدې قريب وو ـ هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه ـ د وادهٔ يوه مياشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه،مور ته يې ويلي وو
"ددې سړي خو پر ماشک دی وايي تهٔ په موڅي توره يې".
مور يې راغله ما ته يې ويل
"تازکه !له ځانه سره پام کوه ـ د نجمې مېړهٔ د پر تور زړی سړی دی.دا سې نه وي څهٔ تاوان دروه نه رسوي".
ما ورته وويل
"خدای به هر څهٔ خېر کړي ـ تهٔ کور ته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه.ځان مهٔ پرېشانه کوه".
په سهار مې د نجمې مېړهٔ چې زما اخښې کېدو پيدا کړو ورته ومې ويل
"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده ـ دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی ـ بل وار چې دا سې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم۔ هر څوک خورا او مور لري۔ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نۀ ورېدي.
هر څۀ چې مې ورته وویل د سړي تر خولۀ یوه خبره نۀ را ووتله".

موځي ماما چې دا کیسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې۔ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وویل
"تۀ مېلمه یې".

ځوان په ځان کښې ورک وو لکه چې بل ځای یې دا سي مجلس نه وي اورېدلی۔ لیوني چې د چای د راتلو په وخت کوم ټوپونه وهل۔ ځوان د ومره وخندل چې له د ېرې خندا یې په سترګو کښې اوښکې راغلې۔ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامۀ پوښتنه وکړه.

ځوان: "نوم مې بریالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالو جان".

بریالی: "ماما ! د لېوني ټوپونو خو ستا کیسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دې نۀ ده۔ دا سړی خو نه دی ملامت۔ دا خو مور تول په سترګو وینو چې تربرونه وترلو ته څرخېږي (نځېږي)۔ د جهان خلک د اکا له لور سره وادۀ کوي۔ دا ستا څۀ رنګه کیسه ده؟۔ زۀ نۀ شوم پوه".؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځي: "زما بابا دوه ودونه درلود ــ زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو ــ زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو ــ یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي ــ قسم در سره کوم ــ طلاق در کوم خو په یو شرط ــ پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس یښي وو ــ بابا په هغه وخت د مولوي صیب په حضور کښي له خادم سره مخامخ کړې وه ــ د دواړو خوښه وه ــ بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښي اوسېده ــ اخر یې مولوي صیب له خادم سره نکاح ور تړلې وه ــ زهٔ یې هم د جومات د خادم کور ته ورسره وړی وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته ډېر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي ــ پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"

بیا یې زهٔ خپل کورته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه ښکـه لـه ادې سـره پـرې ینښـې وم چـې زۀ پـر تـې وم- دوی وای چې

"کلـه کاکـا تـۀ لـه مـورکی، څخـه وړې نـو هغـې د ډېرې چیغـې وهلې.د خدای رویونه یې ورته ګرزول".

د هغو چیغـو بـاوجود هـم کاکـا ظـالم لــه ادې څخـه جـدا کـړی وم بیـا د نجمـې مـور مـا او نجمـې دواړو تـه خپلـې شـیدې راکـولې-دغـه رنګـه زۀ او نجمـه پـه یـوه غېـږه او یـو ځـای کښېـې سـره لویـان شـوي یو-اوس خوښـه ستا سـو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".

بریالی: "ښـۀ سـتا بابـا خـو کمـال کـړی دی-داسـې خلـګ خـو ډېر کم پیدا کېږي".

دروازه خلاصـه شوه،نرسـه راغلـه،زما او د لیـوني کیسـه یې بیا سره راپرې کړه.

لیوني: "مرې که یې وژنې !بیا راغله.لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته یې ویل چې"ډېر مهٔ ږغېږه.
پردماغ بوج مهٔ راوله".
په حقیقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"تهٔ دغه
وګوره. په سترې زهٔ یم.لارې دا ورښیي".؟
تر ورهٔ د وتلو په وخت کښې یې راته ویل"ډېر یې مهٔ ږغوه.
دی که لېونی دی تهٔ خو پرسود یې.د نشې ستن مې ورلګولې
ده.ډېر یې مهٔ تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې
ده". دروازه یې په زور سره بنده کړه.
لیونی را ولاړ شو اتڼ یې شروع کړی.پر پُونده وڅرخېد و"لیلو
لښته ده".
لېونی: "مرې که یې وژنې !تهٔ د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مې
ورلګولې ده ،له ما خپلې کیسې وغواړه چې درته کوم یې.
مرې که یې وژنې !ما څهٔ ویل؟".
ما د کیسې پای ور په یاده کړه.
د دهٔ کیسه شروع کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې !دبریالي له خبرې سره موږ ټول له هغه
ځایه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږ پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ورووتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې ده وويل "څوانه ! زه خو د بازار خلکو او خپلوانو دومره ستړی کړی يم چې زوی دي تر څان له لويانو سره ګرځي او بل له هغه لېونې سره؟.

صالو ته چې ووايم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له څان سره يې مه ګرځوئ".

زه: "کاکا ! تهٔ دا راته ووايه چې صالو مخکې ښهٔ وو که اوس؟".

کاکا: "څوانه ! که حقيقت درته ووايم د اسمان او مځکې فرق يې کړی دی. پر وخت سکول له څي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور څيني خوشاله دي".

زه: "کاکا قسم نهٔ درسره کوم خو دا باور درکوم چې موږ که ستا زوی ته ښه نهٔ ور رسولو، بد هم نهٔ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښهٔ دی بيا راتلې ولې".

کاکا: "زويه د خلکو دې زوی مړشې تېرېې ايستم ! ما ستا اخلاق او خلوص وليدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلک چې څهٔ وايې، و دې وايې".

د صالو پلار مې ښهٔ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ويدهٔ شوم. سهار چې مې چای وڅېښلې ښهٔ په تسلي بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موڅي ماما پر تره ناست وو.د موڅي ماما پېتۍ پرته وه دی نهٔ ښکارېدو.موږ راغلو د دهٔ انتظار مو کاوهٔ. ناګهانه د لېوني رږغ شو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی یې خوراوهٔ خندل یې"لېونو ! بیا دي څهٔ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مهٔ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړي دي.کله یو په سوک ووهم کله بل، کله د یو موټر شیشه ورماته کړم کله د بل ،کله څهٔ وکړم کله څهٔ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

موږ یو ساعت لا هلته ناست وو بیا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلک یې خوږنه کړي یا له خلګو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زهٔ او صالو د موڅي ماما ترې له هره ورځ راتلو. کله کله به برېالی هم راغلی خو لېونی نهٔ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زهٔ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دهٔ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګړی غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زهٔ چېګړی ته مې وکتل."تهٔ د مولوي صېب ګړی نهٔ ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړشو داسې نهٔ وي لېونی راشي بیا مو نهٔ پرېږدي وایي به په دې ښارکښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".

له دې وروسته موږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښارکښې روان شو.سوکه سوکه تلو په ښارکښې به د جمعې د لمانځهٔ پس ډېر رش وو.د موټرسائیکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرهٔ ټانګو به اکثره سړک بند کړی وو.د ښار زورورو به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرهٔ به یې وهل،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زنګوله او بل خوا د ریړی والا ږغونه هر شی په پنځهٔ پنځهٔ. چابه ویل ارزانه شوې کېلې،چابه د یوهٔ شي نارې وهلې چابه د بل شي.

له بلې خوا به د موسیقي ږغ وو،ډېر خوند یې کاؤ.د دې ټولو ږغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو،زهٔ پکښې ورک وم.و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېونې په انتظار وو.
دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېونې تر رارسېدو له مخه یو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډېره یې په لاس کې ده".لېونې د دهٔ له ناړې سره سمه ډېره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده
لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره یې روغبړ وکړی.
لېونی جانان: "هغه ورځ چې یې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.
لېونی جانان: "مړې که وژنې !هغه سپین وېګن وینې سرچې یې د وورږ له ګونیو ډک دی، هغه ته وخېژئ .ورته ووایاست موږ منوجان کلي ته څو.له بندوال سره مو کار دی".
موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وګرزېږه ګونی. کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمر لوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ یې ږغ کړ.
استاذ: "هغه دی د بندوال کور".

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې!دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "موږ؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې!دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړي وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې!استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وځغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو موږ ورپسې چې ورسېدو،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالی

ټولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداري راغبرګ کړم.

زۀ: "چې د دۀ له کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه. ياره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره! يو څۀ وخت د پر ور سره په تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خداى را وشرمول. يو سپين ږيرى پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو. يو ورځ مې پلار ښار ته بوتلى هغه په ښار کښې لګېدلي د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زموږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه يې لګوله خونې ته راغلى، موږ ټول ورولاړ شو. له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو، بالښت ته يې کښېناوو. کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې بياله هر يوۀ سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې د ستې ډوډى راغله. له ډوډى پس په ګپه ګپه کښې، هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکى په څاک يې پاکولې.

تولنه لبونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: مخ ور واړاوو.
"مرې که يې وژنې! کاکا! دا ملايان وايي دا ځيني تولنې مور خور نهٔ لري، نهٔ تر له مالومېږي. ستا څهٔ خيال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې. "زويه! څهٔ خبر يم. خدای دې په دوی کوي، مونږ خو نهٔ دي ليدلي".
زهٔ: چې ورغبرګه مې کړه. "کاکا! بيا هم ستا زړهٔ منې چې که مور، خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تراړوي".
کاکا: چې و بالښت ته ځنګ وهلی وو راپورته شو.
"زويه! زمونږ يقين دی. ولې ملايان دروغ نهٔ وايي. ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لېوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو. "مرې که يې وژنې! مونږ کله ويل چې دروغ وايي. مونږ وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلګ پوه کول نهٔ غواړي. دا مونږ منو چې ملايان څهٔ وايي هغه حقيقت دي. ليکن دوی مونږ دا سې نهٔ پوه کوي لکه دا اوس چې زهٔ په دې خبره اولس پوه کول غواړم".
زهٔ: چې خبره بله خواته واړوله. "کاکا! د دې غاړې به څومره وختونه کېږي چې وايي

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یو اریې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو. "زویه! دا غاړه به زیام (زهٔ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زهٔ: "کاکا! تهٔ دراوی ښهٔ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښهٔ کار نه دی بد هم نه دی. هغه بیا تاسو پر ګوری ما په خپله کړې ده، زهٔ خو یایم ښهٔ کار وو. اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی. په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده. زهٔ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی. کومې پېغلې ته چې به زهٔ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه. زهٔ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس وروړل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا. پخوانی خلګ څهٔ لېوني نهٔ وو، نهٔ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله، دی به په خبر هم وو څهٔ به یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي. ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیږې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیږې کور پروت.څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد پوالې نه وې نه د اوس په رنگ پردې وې .زموږ ښځو له مېړو ،پلارو او وروڼو سره سم کار کاوه .لوښه،واښهٔ او بوټي، لـه بېخـي لـرې لـرې بـه یـې اوبـه راوړلـې .پـردې ښـځوچا پېرداري کولـه .دا یـې ښـکاره مشـال دی چـې زمـوږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې گرځي .شته د نر زوی چې په کړو وړو گوري.

دا اوس زمانه په چارد پوالې او په پردو ښځې راگرځوي.زهٔ هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د پوالو ښځې نهٔ راگرځي .لـه خانـه د سـرې زامـن جـوړکړی ـدې تـه بېخـي حېـران یـم چـې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څهٔ کړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل."زویه ! دا زما تجربه ده چې د مېړهٔ په ښځه بروسه نهٔ وه .د ښځې په مېړهٔ بیا ښځه په پردو او د پوالو نهٔ راگرځي دا یاد ولرئ.

زهٔ حېران ودې تـه یـم چـې دا بـلا دودونـه لـه کومـه راغلو،چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اورېدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوۍ برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کارته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته .په دراوۍ کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې .دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله ، وسیله او ایمانداري.دا په دراوۍ کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوۍ برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه ."زویه ! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوا راتې کوم".

دۀ چې اتې ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای وېدۀ شو ، زۀ هم وېدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدی، ور مې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې! الچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې! کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه. چا اوله پیاله ځیښلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! څۀ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: چې ویې وخندل."مرې که یې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مور بېخي ډېر وخندل. وروسته

لبوني جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې که یې وژنې ! ستا څهٔ خیال دی زموږ مور، خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پیاله په لاس کښې وه، ویې خندل.

"تهٔ بل کار هم لرې . دومره وار خو وکړه دا چای وڅیښو یا یو سګرېټ وڅکوو".

لبوني جانان: "مرې که یې وژنې ! موږ ولاړېږو تولهورځ خو به تا ته نه یو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پیاله کښېښوده.

"ښهٔ نه مې پرېږدې .خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنیادي بشري حق ګڼي . مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي.دا خو هسې زموږ خیالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي.زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.
هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو تولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړي ورکول کېږي . ښځه او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته د راوی بې عزتي نه گڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نه شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.
زموږ په تولنو کښې خو بد مرغي دغه ده زده کړي خو بېخي لرې خبره ده . د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. تولـه ورځ مو ډېر عزمند خلک په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لوښې او خوندې تښتوو، پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.
کاش! چې د دې تولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مۀ وای . د دې تولنې د غلۀ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي . بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې پر خاندو ،مېا پرېږه دا خو يو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتي پسې يو.

ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلګ څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ. يو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وايم هغه تولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساينس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي. ساينس خو يې د ژوند لاروي وکړه.مورې خو نه د دين شو نه د دنيا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دي نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېنداږې دي هم نه را ګرڅو.

ستا څۀ خيال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زمورې وېچيانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لېونی جانان: ولاړ شو څپلۍ يې په پښو کړې.

"مرې که يې وژنې !د دې يوۀ سوال ځواب لا راکړه.دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولی. اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلګو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړې چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څه کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګټی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد شودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بدمرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل څکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لېونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو د اسکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. اوستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راغي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د ېر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښۀ به د زړۀ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زۀ: "څۀ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ به و سړي سړي ته درېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ځینو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست "لېونی دی".

زۀ چې ومې خندل. "یاره ! نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن وادۀ دی زۀ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دوډی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلک خو ما پېژني،تۀ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زۀ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تۀ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېوني زوی مرې زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، دسترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. موږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلې یې هم دې ښۀ وکړل. ګني سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځیني اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.

ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "ناني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نۀ راځي".

ناني کاکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

ناني کاکا: پر ږیره لاس تېر کړی ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته لېوني يې دا کوم اول وار دی،داسې کيسې خو په موږ
کښې بېشمره شوي دي.د توري تيارې د ياری خو دا نقصان
دی.هغه خواران په دې څۀ خبر دي".
په دين ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د
خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو يې
داسې پيل وکړو.
دين ګل: "تانيه ! هغه خو به په تياره کښې وو.اوس چې يې د پلار
له موره سره ياري شي لور يې وزوی ته وغواړي په دې خاطر
چې بيايې کورته په سپينه ورځ ورتلای شي".
وار د ملک کاکا شو.
ملک کاکا: "هلکه تانيه ! داسرې له خدايه وېرېږي څکه يې په دې
کښې سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا يا نو قام ته ښېخې
شاورته کړه.د دۀ تردې خبرې پورې يوه خبره راپه يادشوه.
هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک وليدي".
تانې کاکا: "کوم ملاتاجک؟.
ملک کاکا: "ياره ! هغه ملا تاجک د ېر ښايسته اذان چې يې کاوو
بيا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې وليدو.ما څۀ پېژندلی
دۀ روغبړ راسره وکړو.ما پوښتنه څيني وکړه سريه چېري ورک
شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څهٔ گناه کړې ده؟".

دهٔ وویل"ملک کاکو !څهٔ درته ووایم؟".

"ما ورغبرگه کړه بیا هم".دی یو څهٔ وخت چوپ ناست وو سر یې ځړولی وو.ما بیا پرېږ کړو "ولې ملاجانه !"

دهٔ وویل"یاره ملک کاکو !دلته درې قانونه دي.یو ستا سو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوهٔ کښې ستاسو گټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ور کوی یا زوی ته واده غواړې له یوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوي".

ما ویل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ویل"که بده خبره نه وایه نو زهٔ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرگه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وویل"زما پلار ما له واده زمایېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د ېر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی په کړی".

د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لونې په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ، هر څوک تر مړوند نیولای شي".

دروازه وټکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونی: "مرې کـه يې وژنې! يـو خـو دغـه ترسـه لېـونی زموږ ګرده کيسه را ګډه وډه کړي. ښـهٔ نـو مـا ويـل چې د وادهٔ څخه راغبرګ شوو نو لېـونی تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. دا سي ورک شو لکه تاچې نهٔ دی ليدلی بيا موږ هم نهٔ دی ليدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. موږ به موځي ماما ته راغلو د لېوني بې ديده به بېرته رخصت شو. موځي ماما به يو څهٔ د لېوني څهٔ به يې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسې کيسې به يې کولې چې سړي ببخي يقين نه شو په کولای.

مثال لکه دا کيسه

"زهٔ يوه ورځ له دوبی څخه په جهاز کښتي را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښتې مې سفر کاوو. ښايستو ښايستو نجونو په جهاز کښتې خذمت کاوو. يوې وماته بېخي د پر خوند را کړی. وار يه نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سر جي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کوروداڼ".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوشتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سر جي ! څۀ په کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په خان کښې غوټه کړه ـ پاته رسۍ مې پراوړه واړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه ـ رنګ یې تک تور شوی وو.ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوز ېږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښسته شوم ـ نورو خلګو رسۍ تینګه نیولې وه ـ په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د تاثر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم ـ وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، تول خلګ راغلو داد یې راکړی ـ جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښسته شو ـ ماته یې کرایه بېرته راکړه ـ افسرانو نورې پیسې هم راکړې ـ سواریانو هم روپۍ پر راغورځولې او هم یې دعاګانې راته کولې ـ عکسونه یې را سره اخیستل ـ په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ ځلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما ځخه ادرس طلب کړو.

بېخي دېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګين دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا يو ليک راغلی دی".

ما چې ليک راوخيستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر يو ځای عکسونه يې هم پکښې رالېږلي وو- اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښيښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو- مور پوهېدو چې موڅي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی- د دهٔ سريې د يو بل سري پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې- موڅي ماما ويل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته يم. دغه رنګه به مو خندوم".

مور له موڅي ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې يو چا پر سترګو لاس راونيول- ما پر مروند وپېژندی چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ زما له سترګو لاس لرې کړو- دومره کلک یې مچ کړم چې کله مور هم نهٔ یم مچ کړې.

زهٔ: "چېرې وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړې؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! بس نور مې مهٔ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت یم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بیا یو وار پر پونده وڅرخېدی- مورې د ماما د جهاز کیسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شین شین کېدو- په دې وخت کښې بریالی هم راغلی- مورې هم بڼهٔ په تپاک له بریالي سره روغبړ وکړی.

بریالی: "ماما! که ستاسو خوښه ده درځئ نن صحراته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- یو ساعت به سره وخاندو- په څهٔ بلا مو کښېیستم بې له تاسو په خدای که نهٔ کور خوند راکوي، نهٔ بازار، نهٔ نور یاران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وایي چې لېونی شوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورتــه وایــم ښــۀ دی چــې لېــونی یــم ــ چرســـي او شــرابي خــو نــۀ یــم ـ دوی وایــي بــس پرېــږدی یــې دغــه خپل ژوند خرابوي".

مــوڅي مامــا ورســره خوښــه کــړه ـ زۀ، صــالو، لېونی او مــوڅي مامــا لــه بریــالي ســره پــه مــوټر کښــې ســپارۀ شو ـ زمــا پکښــې خیــال وو چــې د بریــالي پــلار مــوږ تــه کتــل چــې مــوږ لــه بریــالي ســره مــوټر تــه وختلو ـ د دوی او بریالي پام ورته نه وو.

مـــوټر چـــې څنګـــه روان شـــو بریـــالي مېمـــوري ورواچولـــه وېـــل یـــې "دا ښـــۀ پـــه غـــور واوری" چـــې څنګه بدله شروع شوه

.

لېـــونی جانـــان: ورغوټـــه شـــو مېمـــوري یـــې بېرتـــه را ویســـته "دا پرېـــږدئ ــ د دۀ تـــر ږغ خـــو زمـــا د اربې ږغ هم ښه دی".

لېـوني ناتراشـه غـاړې شـروع کـړې ـ د یـوې غـاړې سـر د بلې پاې.لکه.

که له کښې یې که له پا سه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنگه یې نورې هم وویلې- واقعي هم د لېونی ښځه ددن ږغ وو- مور خندل دی لګیا وو خپلې بابولالي یې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله- پر اسمان نرۍ نرۍ وریځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو دباران په نري پشم ناوده کاني به ځلېدو- بېخي دېر خوند یې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښېښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنیغزیان ښکارېدو- اوښان، کوچیان او رمې دېر خوند یې کاوو- یو ځای یو شپانه پر دبره ناست و ، شپېلۍ یې ږغوله .

لېونی جانان: "موټر ودروئ".

بریالي موټر ودرولی- مور هم راکوز شو- لېوني له شپون ځخه شپېلۍ واخیسته- دا سي شپېلۍ یې وږغوله چې مور حېران حېران ورته کتل- شپانه په شاه یوه د شمسي وره ښېښه هم اخستې وه.

بریالی: "دا ښېښه څهٔ کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نه !".

بریالی: "بیا نو څه د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانه وخندل ــ زموږ سر خلاص شو چې شپانه د عکسونو وېډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: ته ښکاره کړه چې ویې ګورو ــ څه رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره د اچل وکړی.

بریالی: "دا دې په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څه ساتلې مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي مېموري تولـه خپل موبایل لـه را اړولې وه ــ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړی.

لېونی پـر پونـده وڅرخېـدی "واوره راواوره پـه بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورېله شپون سره خدای په اماني وکړه ــ بېرته موټر ته وختو ــ هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې ترنته پوري دومره نهٔ دي خندلي ــ ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو ــ تول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم ــ کور مې څهٔ کار وو ــ دریمه ورځ صالوجان کور ته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم ــ موڅي ماما هم ګیله من وو ــ ما هم خپله حال ورته بیان کړ ــ موڅي ماما د هینداري په رنا هوټلي ته د چای وویل ــ چای راغلې موږ وڅیښلې ــ تول له ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والا د موڅي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره را سره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خېر خو دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زۀ د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ نن مې د زوی وادۀ وو ـ زما له یاده وتلی وو ،لېوني ته مې د وادۀ ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی ،د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زۀ که دي نه واي را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

ترکومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوړي راڅخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي"ـ وروره ! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې راشیې".

د ستي یې بریالي ته ټیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسې وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو ـ پریوه پښه وڅرخېدو "ماما !کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته ـ مري که يې وژنې !ياران زنده باد".

پـر دوی هـم لکـه لمـر چـې راوخېـژي خوشـاله شوـ لېوني مورږ له خلکو لېري پريـو هوارځای بې کالي کښېنولو ــ ماما خـواريـې د پـرورتـه وويــل "دا مېلمانهٔ کالي تـه راوله" ـ دا خبره بيا پـه لېوني چا منله.؟

ماما خــواريــې د لاس د مينځلـو اوبـه پــه خپلـه راوړې.

لېوني جانـان: "مـورږدا ستا غوښـې نهٔ خورو ـ مورږ تـه پياز په غوړيو کښې را سرهٔ کړئ".

ماما يـې سـرهٔ کـړي پيـاز راوړل، دوډی مـو وخـوړه ـ

لېوني جانـان: "يـارانو ! ورشـئ دوی بـه غلـه وهلـي وي، خپلې پوښتنې کوئ ـ زهٔ بـه دلتـه يـو گـری اتـن واچوم".

لـه دوډی پـس راغلـې ترخـې چـای مـو لـه ناسـتو خلکو سره ځينـلې پـه خبره مې څهٔ داسـې شـروع وکـړه ــ "يـاره ! هغـه د چـا خبـره چـې (نـه دې وژلـم د پلانکـې مـړه اوښـه دې پـه راليدلـه) دا اوس څنگـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه ـ دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ يې هم وي ـ دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوۀ او بله ځايه ښځې راولي ـ هغه هم يو يو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور څنګه تر له مالومه شي يا دا چې د پلارېې له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مور ته خلګ بياي،ورور خور ته ، پلار لور ته، اکا وربرې ته ،تربور ترلې ته ـ دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلاني ـ که پوښتنه يسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو ـ يا پلاني له خوره سره موبائل نيولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي ـ تول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ غږ وويل "چېري دي د دې ټولنې ملايان،خانان،پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـه تاسـو تولـو اوربـدلي وي ليـدلي کـه مـو نـه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چـې هـر چـا داسـي يـوه کيسـه اوربـدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلکو ته کوو".

رفيق:"ستا په دې کښې څۀ مقصد دی؟".

زۀ:"يـو مقصـد مـې نـه دی ـ دا گـورم چـې څـوک رښتيا ويلای شي که نه.اول وار زما دی.

زمـوږ يـو لـرې قريـب دی ـ زوی تـه يـې وادۀ وغوښتو ـ هغـه هـم د خپـل وروړ لـور چـې کلـه يـې نجلـۍ را وادۀ کړه،هلـک ولـوړل کـه زۀ نجلـۍ خپلـې خـونې تـه راپربـږدم ـ کـه بـه هلـک تـه د نصـيحت د پـاره څـوک ورغلو،هلـک بـه ويـل"زۀ دا نجلـۍ څنگـه وکـړم ـ د دې لـه مـور سـره مـا خپـل پـلار ليـدلي دی". هغـه هلـک کـه هـر څـو وخـت تېـر شو له خپلې خبري نه واوښتو.نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړی".

يـو سـاده سـړی چـې لـه مـوږه لېـري يـو بالښـت تـه ناسـت وو،د چـای پيالـه يـې پـه لاس کښـې وه پټکـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له سترګو پورته کړې ويې خندل"منا دا خو لا ښۀ دي چې نر او ښځه دي-ما خو يوه ناشوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادۀ؟".

دې چې پر خپله کړې خبره پښېمانه ښکارېدو"يا پېغلې".

"يو بل سړى ورووره! په دې کښې شرم نشته-زۀ به يوه کيسه درته وکړم د يو سړي د خور زوى د يو چا پر لور تکان وکړو بيا مور هغه سړي ته ورغلو ورته و مو ويل د پر غلط کار يې درسره وکړو اوس دا لور ورکړه د دواړو به عزت خوندي شي د خوارۀ پر وويل ورووره ما پر پېړدى ما مه مجبوره کوى بس کم غلط کار چې يې راسره وکړو،تر هغه به زۀ ورتېر شم"-د دې خبرې باوجود هم مور هغه سړى تنګ کړى-اخر هغه سړي مخ را واړوو-د هلک ماما ته يې وويل"تۀ ورشه له خوره پوښتنه وکړه چې زما لورېې و زوى ته روا ده که ناروا"-مور تولو له شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړی"یاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وخندل ته یې ناست سړي وویل"خاوري مو شه مسلماني- مسلمانان داسې وي- یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم- یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې موږ د سکول ماشومان کوزول د وویل"مړوږ مې ناروغه ده که دي ماخیګر ډاکټر ته راسره یوړه". ما ورته وویل"سمه ده".

ماخیګر مېلمانه راغلو- اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم- زهٔ له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی- مېلمنو وویل"تهٔ ور سره ولاړ شه- موږ ناست یو خپله ګپه کوو، تهٔ به بېرته راشې"- زهٔ ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ور سره یوړه- یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې"تاسو ناروغه ترمرګه ورسوی بیا یې راوړی- اوس ور شئ تیست یې وکړئ- وینه یې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ورغلو هغه لېب اسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته-دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړهٔ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تهٔ د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زهٔ حق حېران ولاړ وم-د ښار خلګو راته کتل-دهٔ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله-آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده-مور هغه تیسټ پرېښودی- دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختي یې پلار له ماجته زمور کور ته راغلی معافي یې غوښته-د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی-دا یو ګروپ وو-له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې-یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه،هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې "مور يې را وغواړو تا په ګډه ووته چې يې را وغواړي بيا ځان پر واچوي" ـ هغه که هر څو وويل دا مې کورودانه ده ـ نه منل کې ده ـ تر جنګه سره رسېدلي وو. په دې تول خلک خبر دي.

بله يو سړی چې د ېر په کرار راته رغېدو "ته هغه سړی وګوره په کورېې خلک وزي تتوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي ـ په خپله د پلاني په ښځه تور شوـ و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه ـ دوی وايي "له هغه مشره سره د ېر خلک ناست وو، يو سړی راغلی مشر ته يې وويل "ته زما په کارېې" ـ هغه وويل "هره خبره چې ده ووايه" ـ که يې هر څو مره ځان ټينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل "زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې "سړيه! دا تور تول يو. ته هسي ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه ـــ ورور مــې د غرمــې د وډی راوړه ـ لېوني ولاړ شواتڼ يې واچاووـ ورور مــې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(13)

چې وروړ مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومينځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ یې پخ کړی وو.

لېوني چې وليدو له خندا شين شو بيا ولاړ شو ـ ما پر ريږ کړو "راشه ياره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که يې وژنې! خلک خو وايي چې (پيلان ساتي دروازې به لويې ږدي ـ زه خو وايم هغه دي ښځي د دروازې نوم نه اخلي).

مرې که يې وژنې! يوار د دېګ سر بند کړه ـ يوه ګپه را په ياد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېونی: "مرې که يې وژنی! سرې پر د ودی ګپې نه کوي ـ يوه د ېره پخوانۍ د اسکول د وختو کيسه را په ياد شوه ـ موږ د يو کلاس فېلو په کور کښي مېلمانه وو چې هغه زما کلاس فېلو نه بلکه زما عزيز هم وو ـ يو زه بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانه وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګري هوار کړې ووـ د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زد کړی ووـ مور دري وو ،څلورم سړی نهٔ ووـ جمیل (کوربه کلاس فېلو) کورته لاړ ـ له هغې خوا یې لالټین ،خپل پلار تاش ته راوستوـ مور ډېر حېران شو چې "تهٔ دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی ،تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نهٔ شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې "ما لمونځ نهٔ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې ـ مور تول د باندې ناست وو بیا ویده شوـ ګوره په دې کښې څو مره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور ناړې وې چې د جمیل بابا ته یې ویل "سړیه ! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل "خدایه ! تهٔ خو دا سپوږمۍ زمونږ په ګناه مهٔ نیسې ـ ګناه ګاره خو مونږ یو دې څهٔ ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې ورږغ کړو "ها ښځې ! څهٔ کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سرېیه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ــ دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زهٔ چرګ ونیسم هغه به حلال کړې".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې! کراره ویده شه ـ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نهٔ ده ـ د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وږغاوو ـ هغه را پورته شو ـ مور یې چرګ او چاړه راوړې وو ـ هغه چرګ حلال کړی ـ راغلی پر خپله بستره پرېوتو ـ مور یې پر ږغ کړ "زویه! تهٔ ولې پرېوتې ـ دا خپل ملګري وږغوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ـ پلار خو دې هسې هم نهٔ پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ـ "مورې! نفل تهٔ او د کلي ملاصېب وکړئ ـ ما خو دا دې چرګ در حلال کړی" ـ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړهٔ د پاره زهٔ ولاړ شوم ـ تر سرهٔ که بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ـ دوی دوه حرامیان په بسترو کښې پراته وو خندل یې ـ یو دوه واره یې زهٔ هم د لمانځهٔ په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم لېونی بېرته راغلی د سترخوان مې هوار کړی. ډوډۍ مو وخوړه.

لېونی: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پر کټ یې پښې وغځولې.

"مرې که یې وژنې! دا متل خو دې اورېدلی دی چې وایي (د نودې ختې لړاو به کافي دي) - یاره! که رښتیا درته ووایم د وخت ستړو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.

د جمیل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نږدې قریب هم وو - بېخي ډېر وخت زهٔ نهٔ وم ورغلی - په دې وخت کښې زهٔ هم د غسې ناروغه شوم لکه دا اوس بیا ورونو ډاکټر ته بوتلم خیر دا ډېره اوږده کیسه ده.

بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جمیل بابا) ناروغه شوی دی — زهٔ ور روان شوم چې ورغلم دی ماخیګر د ماجت د ېوال ته یوازي ناست وو چې زما توخ شو، دهٔ پر سترګو لاس ونیوو، زما په لور یې کتل - زهٔ چې ور ورسېدم و سره کښېنستم - غېږ مې پر ورګر خوله - د روغبړ په وخت کښې یې ږغ و پېژندلی - له روغبړه پس یې وخندل "زویه! زهٔ خو اوس په سترګو ډېر تپ یم - اوس چې راته ناست یې هم دې مخ ښهٔ نهٔ شم صحي کولای، اوس مې دې هم ږغ و پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ــ زویه! وامې ورېدل لېونی شوی دی ــ اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.
"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی ،لېوني دوی دي".
زهٔ به یوه کیسه درته وکړم ــ زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیروم ــ په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.
هغه لارۍ به زما په خیال په هیندل چالو (ستارټېدې) کېدې ــ د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو ــ کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تا سو تول په یو وار ور شئ ــ دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلګ را خلاص کړو ــ خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار موږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو ــ لارۍ روانه شوه ــ د هر قام مو یو یو مشر را تولاوهٔ ــ بېخي ډېر خلګ وو چې د یو مشر کور ته ورغلو ــ دا وخت د ماپښین د لمنځوو.
ستا به نو څهٔ په یاد وي ــ په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښې نهٔ وو ــ دا چای هم د چا ،چا پر کور پیدا کېدې ــ دهٔ د چای ورته وویل ــ زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لړاو سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کوراو به راوړي ـ بدني لړوي موږ پرواراود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېنستو چې را پوره شو.دهٔ وویل
"خیرګډیه! بیا ځنګه راټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوهٔ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دهٔ لاس له خولې واخیستو چې څهٔ پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تهٔ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ور ورغ کړو "دا چای مهٔ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
موږ ټول ساړه ساړه راروان شو ـ په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څهٔ ویل، چا څهٔ ـ خو چې وخت تېرېدو زهٔ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نهٔ وو لېونی، لېوني موږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چیتایې په ژړغوني ږغ دا سې ماته کړه.

د زهیرو زړو په حال
مهٔ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته را روان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ بېخي ډېر د شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وویله چې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شو.

د زهیرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه را روان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ږوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ویلې

یو سنزر د وولس زویان
پر گوسه تل اوري باران

د باښې د غره پر سر
نازک به جنګ کاوی اېکر

د نازک دوبی دوري دی
سیستان سوړدی که ناهېل دی

لیا نازک پر سیتان لوړدی
ږوب یې خلاص کی که لیا اړدی

د بنګل په مرګ خبر سو
ږوب له بیا فرنګیان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مړ ظریف ترلی
پړوب غردی نړېدلی

پرشنکۍ د انورپل دی
بل یې سپین ګل بارومل دی

پرشنکۍ به نه ختې
ګل باروړودله به راتلې

سي شنکۍ تانه یې کښه
ګل بارو سپوروی که پیاده

سپینه خولکه پیاله
پراوبونا سته بخت نامه

قام د پړې سي پرنیمي
بخت نامه مچ له وړي پېکي

سورد مړکی سیک زخمي
بختنامې خان د کی غازي

خود ده بې تراوس مړونه
بختنامې سره کولاسونه

وزیرخان یای مه ورځئ
په کوړم کې بوی دی د بېړی
زه یې وئیستم له تاخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیرخانه امېل واخه
بازدنه یوړی ترتاکه
ښېي دماتي سه بوراکه
د نیلي کولمې د پرې کې
بازه لاندي رسالې کې
بازېې مرکي جنو کښېنه
ملخی مه وره دروازې له

میمي تول که خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تریې کی د ړوب ترمیان
د مچ پانسي له ورې شیرجان
د شیرجان د پانسي ناره
خواره سوې زرینې زاره
مامه جانه نه راځې
یاغي ځنګل مامتې سوې
د نواب پرځنګ به تلې
ډنګره نیم سنزرخېل وې
شین موتر په رود به تلی
شهزاده غرونرېدی
ړوب له راله پرنامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزیای غوارم شهزاده
نه پرولنګ سته نه پرکور
پرکمه روند زرغونې یوړ
په ګرنګ راوختم
دروب په دیدنه مړېدم
دعوه ګیرد کښېني غلي
روب کلاسیف الله لولي
یو اختوبل شېرعلي
دواړه مضبوط مړګیان دی
اختو مړ شېرک بندي
پر روب لاری بې پروا ځي
سپیني خولي ژړ چارګلان
رالي روبې د خراسان
راکوي به خوله ضرور
نه یې د روب د نواب لور
یو ننګرد میا سخي دی
بل په روب کې د لوني دی

له دې غاړو پس چې راپورته شو- سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

لبوني: "مرې که یې وژني ! کاش !چې دوی له داسې پاکو میئنو سره بې انصافي لا مه وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستابه دا خيال وي چې دی خود ستزخېل دی زۀ ستزرخېل نۀ يم خو د ستزرخيلو سيمه يم.

دوی وای"يو خت د يو بل خېل سړي دا غاړه خود د ستزرخېل له خولې اورېدلې وه

يو ستزر دولس زويان
پر ګوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره يې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

يو ستزر دولس زامن
پر ګوسه تل باران ورېګي

څو څو واره به يې وويله، نۀ سره سمېده- اخير يې وويل "هغه ستزرخېل ماما څۀ وړ ويله چې دا سې خوند به يې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه- هغه ترکۍ نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

نرسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه . تا کیسه په بله خوا بوتله . دا غاړې ماړې،سترزخېلې دا بیا چیش دي . هغه ستا د لېونې جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! دا دې ښهٔ وکړو.هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم.را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! یو ورځ بریال د موڅې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما ! دېږ د بغت مو کړی دی. خوښه دې نهٔ ده چې په سېل لاړ شو.زموږ باوړی چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غوارم چې تاسو یې هم وګورئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ورسره خوښه کړه.

ښۀ ولاړ ماخیگر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه.تازه تازه هوا،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو.بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو،نۀد سوی په قدم.د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوږهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو.ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شونو ژر ژر به یې د خپل پړوني ځاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېوني جانان به تر ډېره پوري تر شا پسې کتل.موږ به پر لېوني جانان خندل.لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو.دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر هوار کړی وو.دوړه یې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو.په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ینبي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو، د ګلونو ښایسته خوشبویي داسې ښایسته ځای چې تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو. د دوی کښې (بزګر) چای راوړلې. بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې ټللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زۀ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دۀ تر رارسېدو له مخه خندل. له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زړۀ خو مې غواړي چې ستاسو په شان لټې وکړم خو څۀ وکړم. یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نۀ راکوي. ستاسو لېونتوب او لټې ښخې د ډېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چې دی هم لېونی دي.

دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دۀ قصور نۀ دی، قصور زموږ دی. موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نۀ پرېږدو. د دوی تربیت داسې وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نهٔ دی کړی چې زهٔ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختې راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت څې او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څهٔ کوې"؟

خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".

ما پوښتنه ځیني وکړه.

"حاجي صېب! دا ولې تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدی؟".

حاجي صېب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څهٔ دي".

د بریالي پلار ویل تاسوخپل مجلس وکړی.زهٔ ځم.مورې رخصت ور کړی.

مورې بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځې ماما ښهٔ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشې (بزګر) شنې چای راوړې . مورېچای ځېښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نهٔ کېږي؟".

بریالی: "یاره! ډېر چالاکه یې. تهٔ بیا اوس له ما انټرویو اخلې. څه ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نهٔ یو چې یو را شي وايي "پلانکی حق نهٔ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د څهٔ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ستت وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو ور وغورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یو سړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! تهٔ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړي يوه ګړۍ چوپ ناست وو بيا يې ويل "مشره !که رښتيا درته ووايم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر يو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خوا ته بوتله.

زۀ به څۀ داسي خبره درته وکړم. تۀ داسي وکړه چې دا ساده خړ پر اولس چې پوندي يې چاودلي وي، ږيري يې له خاورو ډکې دي، دا د څان کړه. په خداى که دې د دنيا يو طاقت هم خواب وکړي".

بريالي وويل ياره داخبري پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ يم،ماماته يوڅوګېپې لاوکړه داسي ښه خوند يې وکړ.

ما هم څان لږ تکيه کړی.ماما د شاه بهرام د ېب نکل شروع کړی.د ډوډی خوړلو تر وخته پوري نکل شروع وو.شاه بهرام يې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به يې پر اوږه را اخيستی وو چې په نکل کښې به د خندا څای راغلی، ليونی جانان به پورته شو، پر پونده به څرخېد و.اتڼ به يې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډی راغله.

د ډوډی خوړلو پس بريالي(ايل سي ډي) خوني ته راوړله .سمه يې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري یې ور واچوله. د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچیو نجونو داسې عکسونه وو (یوې ښځې به مېږې لوښلې بلې به د اوبو ګوډې را اخیستې وو بلې به ډوډۍ پخوله. د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او وړو وریو د رمو عکسونه، اوښان او خرهٔ په کډو بار، په سر کښې یې چرګان او واړه وري، واړه ماشومان. د شپون له یوې د پرې ښایستې نجلۍ سره ګډ عکسونه. د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو یو دوې داسې ویډیوګانې چې بېخي د کتلو نهٔ وې) موږ ورته حېران دریان شو.

بریالی: "تهٔ دا غریبان وګوره په موبایل هر رنګه عکسونه باسي. ویډیوګانې جوړوي. د دوی خو دا خیال دی چې بل څوک یې نهٔ شي لیدلای، کله چې موبایل د موبایلونو دوکان ته یوسي، هغه یې ګرده مېموري په خپل کمپیوټر کښې کښېږدي بیا یې نو په پیسو خلګو ته په موبایلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نهٔ دی خبر چې مېموري ریکور کېږي هم. دا تېزه دنیا، مړي له قبرونو را باسي یعني ډیلیټ شوې مېموري ریکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ نرسه يو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې ځۀ ويلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ويدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېري شپې وشوې . سهار وختي ور خلاص شو ـ زما کشر وروړ روغانی راورې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړي وې .لېونی هم را وېښ شو ـ زه پوهېدم چې زموږ خبري اوري

لېونی: "مرې که یې وژنې !د ادې د لاس روغانی دي ـ تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مینه یې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وینو ـ بختوریې چې مور دې ژوندی ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې به چای، ډوډی یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به یې خو په دې ورځ به یې یو خل ماته بیا زما وروړ ته بیا د روغانی په خوا حېران حېران کتل بیا د اسې وچ شو لکه بت .تر ستر ګو یې اوښکې را روانې شوې . د اسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي .ـزۀ په دې پرېشانه وم ما ویل "بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ ته مې رخصت ور کړی، زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم . په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې . دۀ مې لاس ونيو، په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـ ښۀ تر ډېره پورې يې وژړل بيا را کښېناسته شو . په چپه خولۀ سره يې روغانې له چاى سره وخوړې.

ما يې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چاى څخه فارغه شو، ماته يې په خېر خېر کتل .يو دم يې وخندل.

"مرې که يې وژنې ! نن کيسه نۀ غواړې؟".

ما ورته وخندل.

"ولې نۀ".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! وروړ که ! يو ورځ زه، صالو او لېونی جانان د موڅي ماما تړې ته ورغلوـ هغه ماسټر (کوم چې شاعر وو) موږ چې کور ته ورغلي وو. هغه کيسه دې په ياد ده ؟".

زۀ: "هو ولې نۀ؟. ټکي په ټکي مې ياده ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بيا خو نو ډېر د کار سړی يې نو چې د موڅي ماما تړې ته ورغلوـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار یې مخته خور وو۔ موږ هم د دهٔ وخنګ ته کښېنستو .د روغبړه پس دهٔ هم اخبار سره ټول کړو۔چای راغلې .ماما هوټلي ته وویل

"دوې چائینکې نورې راوړه .ته نهٔ وینې چې لېونو راغلی دی".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

یو موټر سایکل چې یو ځوانکی هلک پر سپور وو،موټر سایکل یې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را تولوت،و یې وېرولی .د موځې ماما برش یې په هلک پسې ور ختا کړی .هلک یې په ځټه کښې وویشتی.

هلک بېرته را غبرګ شو چې ځهٔ به یې ویل پر ماسټر یې سترګې ولګېدې .هیڅ یې نهٔ وویل . بندوال صېب ورته وویل

"زویه سری خیال کوي .موټرسایکل وي،که سایکل،که موټر په پام یې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه یې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړي چې "اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښۀ اثر لوېدلای شي".
هغه هلک هوټل والا ته زمونږ د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بند وال ویل
"تر دې هلک پوري یوه کیسه درته کوم.
خوانان پېغلې تېښتوي .تۀ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.
داسې هم شوي دي یاري د یوۀ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رڼا کښې سره ووينې نو تجلۍ حقه حېرانه کښېنې يا له هلک سره يوې تجلۍ قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که تجلۍ له عېبه نۀ دی خلاص".

لېونی: "مرې که يې وژنې !درځه چې خو ډېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ويل

"تۀ به را سره ځې .دا لېونی يو پير ته بيايو ما پېژنې .تۀ به ورته ووايې چې دا مې ورور دی"- ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو-ماسپښتن له مخه شو موږ ورپسې .په تلو تلو کښې يو سرای ته وردننه شو-د يوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارينه ناست وو.موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .يو يو دننه ورتلو-موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو-دې تنداري ته موکتل چې يو ځوان او يوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو-نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .يو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوري وو بيا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا يو دوه نۀ وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځو او ځوانانو شمېر وو.

زۀ:چې له بندواله مې په قصد پوښته وکړه.

"ياره! په دې نورو خونو کښې هم پيران ناست دي؟".

بندوال: "وروره! دا پير نۀ دی .دا يو ټگ دی د دې پير په بهانه د ښار نر او ښځې راځي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زۀ: "تو دا پير په دې بد نۀ وړي؟".

بندوال:"ياره! يو خو تۀ خان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه ياره!".

څۀ وخت پس زموږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو- په خونه کښې يو سپين ږيرى گردى سړى ناست وو چې مخ ته يې يو وړوکی ټېبل، پر هغه سر بېره سپين کاغذونه،قلم او دوات پراته وو ، موږ کښېنستو.

پير: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخې ماما: "ورور مې دی".

پسر: لېوني ته وکتل. "عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر ډېرو بیا یې را ولی".

زه: "اخوندزاده صېب اوس به خدای کوي ته به کوې".

پسر: "اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ رابانـدي جوړوې، که نه شو جوړ ته یې بل ملا یا ډاکټر ته ورې. په ما پسې به ږغېږې چې د دې سري دم او تاویزیو کار نه کوي".

موخې ماما: "اخوندزاده صېب! بله خواته نه ځم. پر ډېرو وګرځېدم فائده یې نه کړه وه. اوس به خدای کوي ته به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پر هغو سپینو کاغذونو برسېره کېښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو. ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو. په خپل لاس کښې یې نیولی وو. ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه، تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه. ماما چې تر کاغذ لاندې تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره ودرېدو.

پیر وخندل.

پیر:"په دې سرې تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غوبې هډ راکوي".

ماما: "خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

یو څښت تعویزیې ورکړو.

پیر: "دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غوبې دي را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېل کښېښودې

پیر: په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ بدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ يې په شيدو ليکلی دی يا د پياز په اوبو.دا دومره کيسه نه ده".

لېوني: "مرې که يې وژني !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنيو وې ؟".

بندوال: "نه ځينې هغه ښځې دي چې زه دې اوس ورولم".

زه: "چېرې خو ؟ څنګه ورځو ؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېوني جانان: "مرې که يې وژني !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "ته بې غمه شه .ما پرون لا يوه ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ- تا سو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو ،يو تورکی خوان ولاړ وو-خيرنه خولۍ يې په سر وه،دی له مخه موږ ورپسې شو- په جونګړو کښې روان وو ، څادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې مودوه د ښار ښهٔ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته ورد ننه شو. مونږ کښېنستو هغه خوان پر خپله مورږغ وکړ.

موري: "هغه واورګی، چیري ده .ورته ووایه چې چای پخې کړي".

ماته یې خوند نه راکاؤ، رښتیا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صیب ته سوکه وویل چې "چای څهٔ کوو څو".

بندوال:"تهٔ صبر وکړه .زهٔ په چل چل کښې خپلې پوښتنې خینې کوم .غوارم چې تاسې دا هر څهٔ په خپله هم ووینی هم یې واوری".

پنځلس، شل مینټه پس یوه ښایسته نجلۍ، تک سپین انګي، اوږدې زلفې، تور کاکل یې په سپین مخ خور وور، واړه غابښونه، دنګه ونه دا سې ښایست چې ما په خپل ژوند نهٔ وو لیدلی .ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څهٔ زموږد پاره شوي وي .چای یې راته کښېښودې، واړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل .هغه ځوان کوم چې يې مور راوستي وو، هغه ورته ويل.
"واورې! دغه دې هغه ځوانان ما چې پرون درته ويلي وو".
بندوال: "(تورکي ځوان ته) واورګۍ دې څۀ ده؟".
ځوان: "کوروډانه مې ده".
زۀ حيران شوم چې خدايه! تۀ دا تورکي او دا ښايسته ښځه .دې حيرانتيا مجبوره کړم نو مې ورته وويل چې "واوره له کومه ځايه ده او څوک ده؟".
ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".
دې خبرې لا پسې نور حيران کړم چې څنګه کېدای شي مور يې توره، پلار يې بې خوله بيا څنګه ده واورې جوړ او رنګ له دوی څخه بېل دی .زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې د واورې مېرۀ او مور ووتو ويل يې چې "تاسې له واورې سره ګپه وکړئ، مونږ ګرځی پس راځو".زما زړۀ لا په تو پونو شو چې دا بيا کومه معامله ده.
واورې پروني له سره کښته کاوو، بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه .مورډ هغه نیت خلک نهٔ یو ،نهٔ دلته تا له د دې د پاره راغلي یو چې تا ته په سپک نظر وګورو-مونږ یواځې له تا سره په دې نیت وینو چې له تا څخه یو څو پوښتنې وکړو- له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورایه ښکارېده.

دلته زهٔ هم مطمینه شوم او بندال پوښتنه ځینې وکړه . "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نهٔ زما خوښه نهٔ وي .دوی پر مونږ پېښې اخلي،خپله هیڅ کار نهٔ کوي .دلته خلک راولي . اوس تا ویل چې مونږ داسې خلک نهٔ یو ،زهٔ ډېره خوشاله شوم .دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلک راغلو چې هغه داسې نهٔ کوي".

زهٔ:"واورې! یوه پوښتنه کوم،شرمېږم هم .دا تهٔ ولې له دوی څخه په رنګ جلا یې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زمونږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ يغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "يوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له يو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلګ راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سړي ورور يا زوی نۀ دی چې پرون يا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زموږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی يا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر موږ اخيستل کېږي،دا هم زموږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زۀ: "واروې! ستا يې کوروداں چې موږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په موږ دې باور وکړ چې موږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهين وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا مو عزتونه واخلو .دا صرف او صرف د ټولنې داصلاح د پاره کوو چې له تاسو سره ولې دا سې کېږي؟

مور هم خپل سرونه پټ کړو چې راووتو،راغلې مېلمانۀ هم داسې خلک وو چې ځان یې د هر صفا صفا کاوو.

لیوني جانان: "مرې که یې وژنې! لسمه ورځ ماخیګر به زمور هوټل ته راشئ، زما مېلمانۀ یاست".

زۀ: "ستاسو هوټل چېرې دی؟".

لیوني جانان: "مرې که یې وژنې! هغه اوله ورځ چې پکښې ناست وم، تا وپېژندلم .هغه چوله چې کوي زما مشر ورور دی .دا چائینکې چې ورې زمور تر ټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".

مور:ورځه پر خدای مو سپارلی یې.

په دې وخت کښې بیا دروازه خلاصه شوه،هغه نرسه دننه راغله .لیوني اتن واچاوه.له اتنه پس زۀ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېوني : "مرې کـه يې وژني ! پـه تـاکلې ورځ هوټـل تـه سـره راغلو.

لېوني جانـان :بنـدوال ماسـتر هـم راغوښـتی وو ـ تـول پـه هغـه مـوټر کښـې سـپارۀ شـو چې لېـوني پـه کرايـه نيـولی وو چې لـه ښـاره ووتو ،مـوټر دښـته تـه وگرځېدو ، پـه شـگو او پوټيـانو کښـې روان وو چـې کلـه مـوټر ودرېـدو مـوږ راکوز شو.

ماجت مـو وليـدی چې د لېـوني وکـور تـه ډېـر نـژدې وو ـ مـلا د ماجـت شـا تـه د محـراب وڅنـگ تـه ولاړ وو ، پـه غوږو کښې يې گوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېـوني جانـان: "مـرې کـه يـې وژنـې ! ماجـت تـه ځـی کـه لمنځونه کور کوو".

ماسټر: "کور لمونځ زۀ درکوم".

د ميلمنـو خـونې تـه دننـه شـو ـ ډېـره غټـه خونـه وه چـار پېـره نـالی هـوارې وې ،بالښـتونه پراتـه وو ـ دري څلـور المـاری چې لـه کتـابونو ډکـې وې ـ مـوږ لمنځونـه وکړو ـ د کلـي سـپين ږيـري او خوانـان هـم لـه مولـوي صـيبه سـره لـس دولـس وو چـې راغلو ـ مـوږ ورولاړ شـو پـه لاس مـو پـر خپـل وار لـه هـر چـا سـره روغبـړ وکـړ چـې مـوږ بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصېب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې (لېوني جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وځنګ ته یې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړی چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.

لېوني جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ ورونه د بې شرمۍ په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زۀ دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاوري پر غور ځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک د پر ولاړ وو خو څوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر خان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر خان تویې کړې، په بسم الله سره ور دننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې ترا ورراویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګۍ په اور کښې وماته ټول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل دا چې په ټولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا ټولنه وماته هغه جوګۍ ښکارېده. نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه. نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم. هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم. تش په شکریه یې عذر کوم. دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي. دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وخغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ورکړې ده. کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په ټولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته. خیر را به شو ښځو ته. له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟. هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لورده". دا هر یو د رسره مني.

که ورته ووایې نن مورږدا دري کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک یې تېریا سي ـ پنځـه پنځـه یـوې ښـځې تـه ورځـي ـ پـه عکسـونو او وېډیوګانو یـې د ښـار دوکانـداران کاروبـار کـوي ـ ټـول پـه خبـر یو ـ نـن نـه خـان شـته، نه مـلا، نـه ملک، نـه پیر، نـه فقیر چې را پورته شي چې دا ولې کېږي.

ستاسو بـه یـاد وي چې کلـه دلتـه جنـګ راغلـی ـ د جهـاد پـه نـوم چنـدي کېـدلې چـې مسـلمانې خونـدې مـري ـ مسلمانې مندې سر تورې شوې.

نـن هغـه خلـک چیـري دي چـې راشـي ویـې ګـوري ـ دا خـو هغـه خوندې، منـدې نـه دي چـې د جومـاتونو پـه دروازو کښـې ناستې دي خیراتونـه غـواړي ـ دا هغـه دي کـه نـورې چې بلـه ژبه د بلې ژبې او بـل مـذهب نـه کـوم ـ انسـانیت خبـره بېخي نه کوم.

دا د هغـو مسـلمانو مجاهـدینو خونـدې او منـدې دي چـې نـن پـه لځـو پښـو زمـا او سـتا پـه بـازارونو کښـې خیراتونـه غواړي".

دلتـه یـې سـترګې لـه اختیـاره ووتـې ـ سـر یـې کښـته کـړو ـ څه وخت پس یې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لبـوني جانـان: "تـه دې بدبختـه قـام تـه وګـوره ـ ښـځه یـې ډاکټره، اسـتازه نـه ده خوښـه ـ سـوال دې کوي، سـوالګره پـروا نـه لـري ـ پـه دې وخـت کښـې پېر، ملا، فقیر، خـان او خوار ټولـو سـترګې پټـې کـړي دي ـ دا ښـځه نـه وینـي ـ ولـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوند و عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ ته پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا وار دی ـ په خدای که خانه ته پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیري ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سړي ته سوتې په لاس ورکړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ورکوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نهٔ نیسي چې دا بدمرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نن زهٔ وخپلو مندو ته دا وایم چې په کومه ورځ ستا مېړهٔ او ملا صېب سوټې وغورزاوهٔ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټې نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ وملا او خپل مېړهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بیا هم جرأت وکړنو دغه حال به یې وي لکه زما د مور چې نن یې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بیا ازاد خیاله ګډي دي ــ وایي چې "و ښځه ته دومره ازادي ور کړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله یې له یوه کوره تر هغه بله بیایي یا یې په پرده کښې د موټر په تورو شیشو کښې تر ډاکتره وړي بیا وډاکتر ته هم وایي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې یو فیصد اذادي اخیستې ده ـ هغه هم دې اذادو خیالو نۀ ده ور کړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ور کړې ده ـ په یو فیصد اذادي کښې ښځو دې تولنې ته نهه نوي فصیده بدې او بدمرغۍ راوړي دي.

یوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پړونې کښې نغښتې ده یا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما یقین دی چې ښځه زیاته اذاد ېږي ـ ترل یې زیاته د چا د وس خبره نۀ ده ـ که د څلورو د ېوالونو په میان کښې نغم (کډی) ور وکاږي لا هم.

زۀ: ، بازک (باو محمد) صالوجان دا درې د دوارو ډلو مخالفه نۀ یو بلکې تجویز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د ېوال راګرځوي د بل پر ښځه یې د شګو د ېوال نهٔ دی خوښ".

دا ناروغي زموږ په درسته ټولنه کښې شته-دا بیا بېله ده په یو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکین خلاص نهٔ ملا، نهٔ خان، نهٔ پیر، نهٔ فقیر او نهٔ مزدور دی.

د اختلاف حق هم تاسو لری هم یې موږ- خبره د دې خپلې ټولنې کوم- زموږ په خیال تر ټولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي وپېژونو- زموږ په ټولنه کښې باید وښځې ته د دې د صلاحیت مطابق ازادي ور کړل شي او تعلیم یې لازمي شي- له دې سره سره دا اختیار ور کړل شي چې ویلایې شي، زما دا سړی خوښ دی- تاسو ورشئ ویې ګورئ چې ژوند او کرداریې څنګه دی بیا امید دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې موربې شرمي ته- زما مور تر پنځمه سبق ویلی دی ځکه دا بې شرمې ځینې وشوه- دا کلیوال ناست دي- په موږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادهٔ وکړو- دریمه شپه چې به سره یو ځای شو، میړهٔ به یې اول قسم ورکاوهٔ چې له چا سره خو دې یاري نه ده کړې- هغې که هر څهٔ کړي وو، مجبوره وه قسم یې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمۍ په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه-

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپين ږيری چې يې وځنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی) ـ مورکې راته وويل "زويه ! کله چې زۀ راواده شوم ـ پلار دي دريمه شپه قسم راکاوۀ چې له چا سره خو دي ياري نۀ ده کړې".

ما ورته ويل "تۀ اول قسم وخوره ـ تا خو به ياري نۀ وي کړې" ـ دی ووتو بيا يوه مياشت پس خپل پلار راوستو ـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مورېدې درو کسانو د دې تولنې ناروغي تر خپله وسه در پـه ګوته کړې ده ـ علاج يې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خيال وي چې بازک په کيسه کې ځنګ راګډ شو ؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت يم ته مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي را پورته شوم، اودس او لمونځ مي وکړ دی مي هم را ویښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مي ورته وویل ــ مخامخ بېکری ته ورغلم یو بنهٔ کېک مي راواخیستو بیرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ،تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجید یې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ یې کښېښودو ،بیرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو. داسي په سوچونو کښې ورک وو یو وار یو وار به یې لاس لاهم وخوځولی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې ،دروازه خلاصه شوه ،دی د سوچونو له دنیا را غبرګ شو. راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بیا یې هوټلي ته وویل

"یاره ! یو دوې چاینکې نورې راوړه ،روپۍ خو یې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر یوه پیاله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! ما خپل کار ته پرېږده".

پیاله یې کښېښوده ،ولاړ شو ،پر یوه پښه وګرځېدو.

واروئ، واروائ، لاسونه راواروئ راواروئ

سپین مروندونه په اتڼ کښې خوندکوینه

نجونو واروئ ،راواروئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو. مور هغه چای څیښلې وې چې هوتلي نورې چای راوړلې.

له هوتلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله. دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېوني ور وغوښېدو، ترلاس یې ټینګه ونیوله، راغبرګه یې کړه. دا هم له لېوني سره سم راغله له مور سره پر هغه کالي کښېنسته. لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.

ما له ځانه سره دا فکر کاوو چې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له مور سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه مور چې دواړه د دې وروڼه یو".

نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه، یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.

نرسه: لېونو لالا! نن ډېر خوشاله راته ښکارې".

لېوني: "مرې که یې وژنې! روغ رمټ شوم. نن به ماته رخصتي راکوې".

نرسه: "لالا! دا خو د ډاکټر کار دی".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر خو به نن راځي".

نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راونډ وهي".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ستا یې په مخه ښه، ستا یې په مخه ښه. زه نن ستن نه لګوم".

نرسه: "ولې لالا!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زهٔ روغ رمټ يم".

ترسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاته ده، دا لا ولگوه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زهٔ نن ستن نهٔ لگوم".

ترسه: "سمه ده".

زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه در څخه کوم ـ تهٔ چې دې پرېدو خلگو ته راځې، ولې وېرېږې نهٔ؟".

دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلی سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.

ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".

د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څهٔ خيال دی ـ زهٔ لېونی يم که دا خلگ؟" ـ **زهٔ**: "تا دې خدای نهٔ کړي لېونی. لېوني دوی دي".

لېونی راوغورځېدو پر مخ يې مچ کړم"وش ! تهٔ وماته چارا کړې"؟

اوس مې د ېرې شېې او رځې ورسره شوې وې ـ د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.

زهٔ: "تر څهٔ پورې دې وويل چې زهٔ لېونی يم که خلگ"؟

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ما به وخلگو ته وويل چې ښځه داسې هم کېدلای شي يکې يوازې. د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشين نهٔ ده نهٔ يود.........................

زهٔ: "ياره! قصور په ښځه کښې نهٔ دی- قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ايمانداره هم وصيله ناکه او مينه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو- د هوټلي راوړی پټنوس يې پرمخې واړاوو.

لبونی: "مرې که يې وژنې!"- زهٔ غزل وايم، تهٔ به يې کسر راسره نيسې".

زهٔ: "سمه ده-دې ته مې بېخي فکر نهٔ وو"- ډېر ښهٔ ږغ يې وو چې غزل يې پوره کړه.

چاله به ورشم تول بدن مه پارېږي پارېږي
هورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
اول خونه راځي نوبته سفارش نه لرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لرم
صورت مه اوراخلي لمبې باندې بلېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي
هورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
د دروازې چوکېدار هم دی سترګې وهي
د سپينو خولو خريدار هم دی سترګې وهي
لکه مجنون له خندا شين شين راته کېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري داداوس ډاکتران سرې کټبې کاږي
په دې وخت کټبې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکتر څو نور کسان ، هم دننه راغلو.
ډاکتر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دې لېوني دې
....
اخر يې يو بل ته وويل"دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېدېو جوړه کړې ده"
لېوني: د ډاکتر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکتر صيب ! داچېرې ده؟
زهٔ په کټبې داخليږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندې يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زهٔ تر لاس ونيوم ،کش يې کړم۔"در څه هغه ځای ته خو.دا ډاکتر صيب چې ياد کړو".
ماله کوره راوړې شيان سره راټولول،ډاکټر ووت۔زهٔ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې د ېر بد تاثير راباندې وکړی.
ډاکتر ووت ،دهٔ ماته حېران حېران کتل۔بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې.دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه وررور بېلېږي.ما ويل"که دا مغزي ماتی لاړ،زهٔ به څهٔ کوم".مخ مې په بله ځينې واړاوو.
لېوني: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پټې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو. دۀ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نور شیان راواخیستو.دی له مخه،زۀ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه.رکشه راغله بشتره او نور شیان مو ور وخېژول،موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! دلته یې ودروه،کوز شو.مرې که یې وژنې ! ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښېخې د ېر تېپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو. له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته یې وویل.

لېونی: رکشې والاته" سیده پردې سړک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښېخې د ېر د مصالې ډک تېپونه پراته وو له هغې خوا چې راغلی

یوه توره د پلاستیک لوته یې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سیده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دۀ له هغې لوتې خپل شناختې کارډ راویستو ، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که یې وژنې !دا یې ته‌د تانې له کار څخه خلاص۔
اوس نو درځه چې ستا مورکۍ ووینو".
رکشه روانه شوه، ما لار ورو ښودله،کورته یې ورسولو.
ما له رکشې شیان کوزول،دۀ په کوڅه کښې اتڼ وا چا وو
چې شیان مې کورته یوړل،راووتم ورته و مې ویل "راځه ته‌ۀ
څۀ کوې چې ولاړ یې"؟
لېونی: "مرې که یې وژنې !مورکۍ د میلمنو خونې ته را
وغواړه". دی
مې خونې ته بوتلی۔مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.
لېونی: "مرې که یې وژنې !ته‌ۀ لاړ شه ،زۀ مورکۍ ته‌دوې
،درې خبرې کوم، تازیله مې‌ده".
زۀ راووتم کورته راغلم۔لږ ګړی وروسته مورکۍ راغله د
لېونې لوته یې په‌لاس کښې وه ماته یې وویل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شین شین کېږي"—
زۀ: "ولې؟".
مورکۍ: "څۀ خبره یم۔زویه !چې زۀ یې ولیدم را ولاړ شو زما
لاس یې ونیوو ، پرلاس یې مچ کړم ،په چیغو شو۔لوته یې
زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو۔ورشه ویې ګوره
چې ځان خوږ نۀ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لېوني ولوړل که ما پیدا کړي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

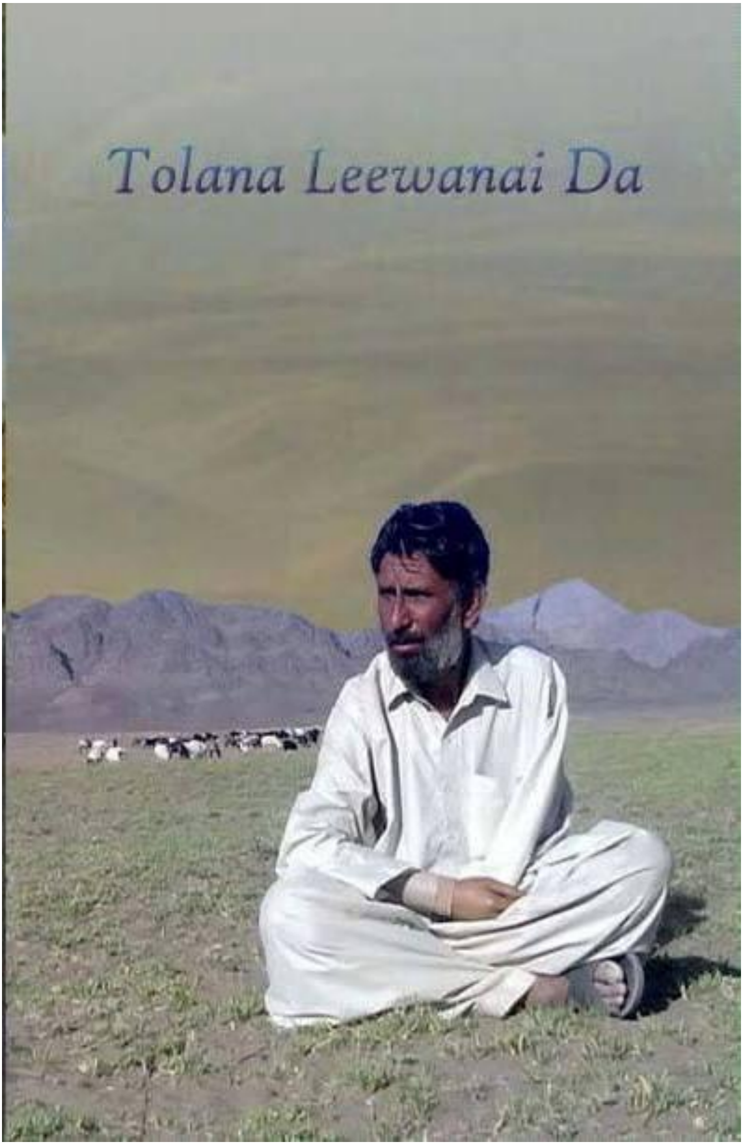

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library